

DEN *danske* STJERNE

Juni 1980 · 129. Årgang · Nummer 6

GMI
M20551
D186DA
V.129
1980

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Juni 1980
Årgang 129
Nummer 6

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer - Connie Wilcox, Børnestjernen.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

INDHOLDSFORTEGNELSE

„DISKUSSIONEN ER FORBI“, <i>N. Eldon Tanner</i>	1
JEG HAR ET SPØRGSMÅL, <i>Homer Ellsworth</i>	3
LIVET ER EN MISSION, <i>John H. Groberg</i>	6
EN BLIND MAND ÅBNEDE MINE ØJNE, <i>Arthur S. Anderson</i>	8
OM AT VÆRE PÅ MISSION SAMMEN, <i>Marvin K. Gardner</i>	11
FØR MAN TILKALDER LÆGEN, <i>Suzanne Dandoy</i>	19
DER ER ET FORMÅL MED DIT LIV, <i>H. Burke Peterson</i>	22
EKSEMPLETS MAGT, <i>Charles A. Didier</i>	24
FØLG ALLE REGLERNE, <i>Kent Rappleye</i>	28
EN HEL VOGN FULD AF OFFERGAVER, <i>Chris Jensen</i>	31
BESLUT NU IKKE AT VILLE GÅ PÅ AKKORD, <i>Archie M. Bruggen</i>	36

Børnestjernen

UNDERVISNING AF FORÆLDRE, <i>Ezra Taft Benson</i>	1
HVEM ER JEG?	2
LANDRØVERE, <i>Margery S. Cannon</i> og <i>Lurene G. Wilkinson</i>	6
BARE FOR SJOV	8

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1980 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

All rights reserved.

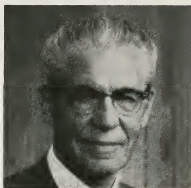
På forsiden: Missionærægtepar: en ny succes. Ældste Thomas og søster Mildred Shupe fra Liberty Utah, på mission i Arizona Temple Mission, nyder et stille øjeblik ved at studere skrifterne sammen. Foto Eldon K. Linschoten.

På bagsiden: Ældste LaVern Wilcox og hustru Ina, velfærdsmissionærer, slapper af efter en travl dag med at beskære grapefrugttræer sammen med de lokale medlemmer. Foto Eldon K. Linschoten.

Når profeten taler „DISKUSSIONEN ER FORBI”

Præsident N. Eldon Tanner

Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab.

For nylig blev der holdt et internationalt firesidemøde for kirkens kvinder, og præsidentinden for Unge Piger, Elaine Cannon, udtalte følgende: „Når profeten taler . . . er diskussionen forbi.” („Hvis vi ønsker at komme op, er vi nødt til at stå på”, *Den danske Stjerne*, apr. 1979)

Jeg var imponeret over den enkle udtalelse, som er af så dybtgående åndelig betydning for os alle. Hvor som helst jeg rejser, er mit budskab til folket dette: „Følg profeten.”

Hvorfor har Herren ellers sat profeter på jorden i alle tidens uddelinger? I sin uendelige visdom og som en del af livet og frelsesplanen for hans børn har Gud givet os en plan at følge, et lederskab til at lede os og holde os på den rette kurs, og kirkeorganisationen til at hjælpe med at lægge grundlaget og udvikle evner, eller udføre de nødvendige forberedelser til at føre os tilbage til vort himmelske hjem. Det er tåbeligt at gå ud fra, at mennesker kan lades alene uden nogen hjælp og dog fuldføre det, som Gud har i sinde med dem. Det er ligeså urimeligt, som det ville være at efterlade et nyfødt barn alene og forvente, at det skal lære at gå og tale og spise og klæde sig selv uden hjælp fra dem, der er ansvarlige for dets pasning og oplæring. Ét barn, der således

negligeres og efterlades alene, vil snart omkomme.

Sådan er det også med os. Uden kendskab til og forståelse for evangeliet eller Guds plan for sine børn, kan vi ikke leve i henhold til den lov, der er nødvendig for vor frelse; og derfor vil de, som negligerer deres åndelige oplæring eller undlader at lytte til og adlyde den advarende profetiske røst, lide en åndelig død.

Det er vanskeligt at forstå, hvorfor der er så mange mennesker, som kæmper imod profetens råd og for bevarelsen af netop det, som vil bringe dem fortvivlelse og endog død. Lad os som eksempel se på visdomsordet. Ikke længe efter evangeliets gengivelse og organiseringen af kirken, gav Herren en åbenbaring, som vi kalder visdomsordet til profeten Joseph Smith. Det advarede os om, at te, kaffe, alkohol og tobak, blandt andre ting, ikke var gode for mennesket og ikke burde bruges af de hellige.

Se, det var ganske revolutionært på det tidspunkt, for brugen af disse ting blev ikke betragtet som ødelæggende for helbredet. I mange år efter at åbenbaringen var givet, betragtede folk mormonerne som særlinge, fordi de afholdt sig fra disse tilsyneladende uskadelige midler. Så begyndte videnskabens mænd at afsløre mange skadelige indflydelser ved

tobaksrygning, og i dag er vi i stedse højere grad opmærksomme på de sundhedsfarer, der opstår ved brug af tobak, te, kaffe og spiritus, med yderligere advarsler om de risici, der er ved benyttelsen af dem for svangre kvinders udfødte børn.

Sidste dages hellige burde være i stand til at acceptere profeternes ord uden at skulle vente på, at videnskaben skal bevise værdien af deres ord. Vi er i den heldige situation at have en levende profet som overhoved for kirken til at vejlede os, og alle, som følger hans råd, vil blive deltagere i de lovede velsignelser, som ikke vil komme til dem, der undlader at acceptere hans budskaber.

I dag er der mange emner under debat på grund af kontroversielle meninger omkring os. Det burde være klart for alle, at vi har brug for guddommelig vejledning, når mænd og kvinder i den grad kan diskutere deres uoverensstemmelser og synes ude af stand til at komme frem til brugbare eller fredelige løsninger. Det er i sandhed sørgeligt, at verden ikke kender eller accepterer den kendsgerning, at midt iblandt os er der en profet, gennem hvem Gud kan lede til løsning af verdensproblemerne.

Virkelige sidste dages hellige har ikke et sådant problem. De ved, at profetens budskaber er kommet fra Herren og accepteret af alle generalautoriteterne, som er mænd med fremsyn og oprigtighed, og som selv prøver at holde sig i overensstemmelse med Guddommen. De følger ikke, som nogle siger, blindt og handler uden deres handlefrihed til at tale og tænke for sig selv.

Gennem bøn til vor himmelske Fader kan enhver af os få forsikring om, at den kurs, vi vælger, har hans guddommelige godkendelse.

Hvorfor skal der være nogen diskussion om de moralske emner, som verden er optaget af i dag? Lige fra begyndelsen

har Gud gjort sin indstilling helt klar med hensyn til ægteskab, skilsmisse, familieliv og kærlighed til børn, umoralitet, dyd, og kvindens høje og hellige rolle. Gennem sin profet i dag gentager han Det gamle og Det nye Testaments belæring, som er tydelige med hensyn til disse ting.

Historie og erfaring har bevist, at når som helst og hvor som helst der er en afvigelse fra at følge Herrens ord, vil katastrofer opstå. Civilisationer er faldet; der har været almindelige og individuel ødelæggelse; der har været gråd og tænders gnidelse og stor sorg; der har været hungersnød og sygdomme. Kun Satan og hans hærskarer har fået lov til at fryde sig. Han er ophavsmanden til debatter om moralske emner. Han har svoret at stille sig i vejen for Guds formål. Det er ham, som bedrager og ligger og venter på at komme til at fremme sine ødelæggende planer, idet han lover denne verdens rigdomme som belønning til den, der følger ham.

For at opnå sådanne rigdomme er der mange, som engagerer sig i diskussioner om moralbegreber. Alkohol- og tobaksindustrier og forhandlere af pornografi opsamler store rigdomme på bekostning af de mennesker, som køber deres produkter, og disse produkter er ødelæggende for deres helbred. Med alle de beviser der findes om børnepornografi, er det ubegribeligt, at nogle forældre vil tillade noget barn at blive udnyttet på den måde.

Nogle børn bliver negligeret og misbrugt, fordi deres mødre søger verdslige fornøjelser og karriere uden for hjemmet. Mange fædre er mere interesseret i deres økonomiske succes end i deres hustruers og børns velfærd.

Vi må vende om på alt dette. Vi kan ikke tjene både Gud og mammon. Hvis side står vi på? Når profeten taler, er diskussionen forbi. □

Spørgsmål og svar

*Spørgsmål af almen
evangelisk interesse, besvaret
som vejledning
og ikke som officiel
meddelelse om kirkens
politik.*

Dr. Homer Ellsworth

Er det vores forståelse, at vi skal avle børn så længe og så ofte, som vi fysisk er i stand dertil? Er der nogen form for „evangelisk planlægning“?

Jeg hører ofte denne slags spørgsmål stillet af aktive og hengivne sidste dages hellige kvinder, som tit stiller spørgsmål, der hører hjemme uden for mit professionelle ansvar. Her er nogle af de principper og indstillinger, som jeg tror passer til dette grundlæggende spørgsmål, et spørgsmål, som de fleste par stiller sig mange gange i de år, hvor de kan føde børn.

Jeg glæder mig over vores grundlæggende forståelse af frelsesplanen, der lærer os, at vi kom til jorden for at udvikle og modne os og for at blive prøvet. I denne proces kan vi gifte os og sørge for jordiske legemer til vor himmelske Faders åndelige børn. Det er grundlaget, forekommer det mig. Når vi skal efterleve denne sandhed, glæder jeg mig også i høj grad over kirkens positive indstilling, at det er vores velsignelse og glæde, og vores åndelige forpligtelse, at føde børn og have en familie. Det gør indtryk på mig, at det positive fremhæves som vore mål.

Jeg glæder mig over vores forståelse af, at ét af de mest grundlæggende principper i frelsesplanen er handlefrihed. Muligheden for at træffe egne valg er så vigtig, at vor himmelske Fader var villig til at tilbageholde yderligere muligheder fra en trediedel af sine børn, hellere end at berøve dem deres handlefrihed. Dette princip om handlefrihed er vitalt for vores prøves succes. Mange af de afgørelser, vi træffer, involverer anvendelse af principper, hvor nøjagtige ja-og-nej svar hverken findes i kirkens håndbøger, ved vore møder, eller i skrifterne. Vores udviklingsproces er derfor resultater af overvejelse af alternativer, omhyggelige studier af spørgsmålet, og søgen efter inspiration fra Herren. Dette forekommer mig at være cen-

trum i den evangeliske plan. Det har altid glædet mig overordentligt og givet mig stor tillid at lægge mærke til, at i deres administrering af Guds belæringer søger vore inspirerede profeter ikke at overtræde den almindelige plan om individuel handlefrihed men bevæger sig indenfor brede retningslinier, der giver betydelig mulighed for individuel valgfrihed.

Jeg husker én af kirkens tidligere præsidenter, som besøgte sin datter på hospitalet efter en abort.

Hun var mor til otte børn og var i begyndelsen af fyrrerne. Hun spurgte: „Far, må jeg holde op med at få børn nu?” Hans svar var: „Spørg ikke mig. Den afgørelse er mellem dig, din mand og jeres himmelske Fader. Hvis I to kan træde frem for ham med god samvittighed og kan sige, at I har gjort det bedste, I kunne, at I virkelig har prøvet, så kan I holde op. Men, det er mellem jer og ham. Jeg har nok af mine egne problemer, at tale med ham om, når vi mødes!” Så det er klart for mig, at beslutningerne med hensyn til vore børn, hvornår vi skal have dem, deres antal, og alle beslægtede problemer og spørgsmål, kun kan træffes efter virkelig samtale mellem ægteskabspartnerne og efter bøn. I denne læreproces om, hvad der er rigtigt for jer på et bestemt tidspunkt, har jeg altid fundet det nyttigt at bruge en grundlæggende målestok: Er det selvisk? Jeg har fundet ud af, at de fleste af vore synder i virkeligheden er selviske synder. Hvis man ikke betaler sin tiende, er det på grund af selviskhed. Hvis man begår hor, er det på grund af selviskhed. Hvis man er uærlig, er det på grund af selviskhed. Jeg har lagt mærke til, at mange gange ser vi i skrifterne, at Herren bebrejder folk deres selviskhed. Således er det også med familiepørgsmål. Hvis vi

sætter en grænse for vore familiers størrelse, fordi vi er selviske og ønsker verdslige ting i stedet, vil vi med sikkerhed udvikle en karakter, der er baseret på selviskhed. Som skrifterne gør det klart, er det ikke en beskrivelse af en celestial karakter. Jeg har lagt mærke til, at vi i virkeligheden må analysere os selv for at finde frem til vore motiver. Somme tider viser der sig overfladiske motiveringer og undskyldninger, når vi gør det.

Men på den anden side behøver vi ikke være bange for at studere spørgsmålet fra vigtige sider - moderens og faderens fysiske og mentale sundhed, forældrenes evne til at skaffe de grundlæggende nødvendigheder, o.s.v. Hvis f.eks. et par, af visse personlige årsager, bønsumt beslutter sig til, at det er uklogt at få endnu et barn straks, er den metode, I benytter til at afgøre hvor mange måneder eller år, der skal være mellem børnene - bortset fra mulige medicinske eller lægelige indvirkninger - kun af ringe betydning. Afholdenhed er f.eks. også en form for svangerskabsforebyggelse, og ligesom enhver anden metode har den sine bivirkninger, hvoraf nogle er skadelige for det ægteskabelige forhold. Som læge er jeg ofte nødt til at behandle socialmentale symptomer, der har at gøre med forskellige livsaspekter. Når jeg gør det, er jeg altid blevet imponeret over, at vore profeter såvel tidligere som nuværende aldrig har påstået, at det at føde børn var det ægteskabelige samlides eneste funktion. Profeter har belært, at fysisk samvær er en stærk kraft til styrkelse af kærlighedsbåndet i ægteskab, idet samlivet fremhæves og styrker den ægteskabelige enhed. Ja, det er i sandhed en Guds gave at være gift. Som apostlen Paulus sagde:

„Hustruen råder ikke over sit eget le-

geme, det gør hendes mand. Ligeså råder heller ikke manden over sit eget legeme, det gør hans hustru." Paulus fortsætter: „Unddrag jer ikke hinanden, undtagen med gensidigt samtykke for en tid, for at I kan have ro til jeres faste og bøn. Derefter skal I atter være sammen, for at Satan ikke skal friste jer, fordi I ikke kan være afholdende." (1 Kor. 7:4-5, i Josephs Smiths oversættelse)

Afholdenhed i ægteskabet, siger Paulus, kan forårsage unødige fristelser og spændte forhold, som virkelig har skadelige bivirkninger.

Så med hensyn til måneder eller år mellem børnene, og andre beslægtede spørgsmål om dette emne, skal beslutningerne herom træffes af mand og hustru, som retskaffent og med indlevelse må kunne kommunikere med hinanden og søge Herrens inspiration. Jeg tror, at profeterne har givet kloge råd, når de tilråder par at være betænksomme og planlægge omhyggeligt, så moderens sundhed ikke bliver skadet. Når sådan anbefaling fra Det øverste Præsidentskab ignoreres eller ikke kendes eller mistydes, kan sorger blive resultatet.

Jeg kender et par, som har syv børn. Hustruen, som led af for højt blodtryk, var af sin læge blevet advaret om, at endnu et svangerskab ville betyde stor fare og ikke burde forsøges. Men parret opfattede deres lokale præstedømmelederes belæringer på den måde, at de ikke under nogen omstændigheder skulle bruge svangerskabsforebyggende midler. Hun døde af et hjerteslag under fødslen af sit ottende barn. Når jeg træffer andre mennesker og lærer om deres forhold, inspireres jeg bestandigt af det råd, der gives af Det øverste Præsidentskab i „Instruktionshåndbog for kirkens ledere" om, at moderens

helbredstilstand og familiens velbefindende må tages i betragtning. 34 år som praktiserende gynækolog og som iagttagere af sidste dages hellige familier har lært mig, at ikke blot bør det fysiske velbefindende med også det følelsesmæssige velbefindende tages i betragtning.

Nogle forældre oplever færre humørforandringer og lider mindre under depression og kan lettere klare sig over for besværet med mange børn. Nogle forældre har mindre hjælp fra familie og venner. Nogle er mere effektive forældre end andre, selv når deres ønske og motivering er den samme. Derudover skylder forældre deres børn livets nødvendigheder. Ønsker om luksus vil selvfølgelig ikke være en passende måde at afgøre familiens størrelse på!

Luksus er simpelthen ikke noget der skal tages i betragtning. Jeg tror, at ethvert inspireret menneskehjerte hurtigt kan afgøre, hvad der er luksus, og hvad der ikke er det.

Til slut vil jeg sige, at det står klart for mig, at ægtepar ikke bør lade det, som betyder mest, blive negligeret af hensyn til det, der betyder mindst. I søgen efter det, der er det vigtigste, tror jeg ikke, at vi virkelig er ansvarlige for det, vi gør, men snarere, hvorfor vi ikke gør det. Derfor bør vi med hensyn til familiens størrelse, antallet af måneder eller år mellem børnene, og lignende spørgsmål, ønske at formere os og opfylde jorden, som Herren befaler os. I den proces er det vor himmelske Faders intention, at vi bruger den handlefrihed, som han har givet os til at føre en klog kurs for os selv og for vore familier. Vi får visdom til at lægge den kloge kurs gennem studium, gennem bøn og ved at lytte til den stille sagte stemme inden i os. □

LIVET ER EN MISSION

Ældste John H. Groberg

De halvferds' første Kvorum

På godt eller ondt – vi er alle missionærer

Fornylig sad jeg ved siden af en mand i et fly. Vi begyndte at snakke sammen, og han spurgte, hvad jeg foretog mig. Jeg fortalte ham, at jeg var mormon-missionær. Han skyndte sig at svare, at han ikke havde megen brug for missionærer eller andre, som gik omkring og „prøvede at få folk til at forandre deres sindelag”.

Jeg sagde: „Jo, for De er selv en missionær!” Han benægtede energisk dette og spurgte, hvorfor jeg sagde, at han var det. Jeg fortalte ham, at alt hvad han gjorde og sagde, havde indvirkning på andre på én eller anden måde, så han var missionær for sin måde at leve på.

„For eksempel?” spurgte han.

„Jo,” svarede jeg, „jeg kan se af den pakke cigaretter, De har i lommen, at De tror på det at ryge. Deres børn ser dem ryge og påvirkes til også at ryge, når de er i stand dertil. På den måde missionerer De for dem, der lever af tobak.”

„Åh nej,” udbrød han, „jeg tror ikke på det at ryge, og jeg går sandelig ikke ind for, at nogle af mine børn skal ryge. Det er en væmmelig vane, som forårsager død. . .”

Det er ikke nødvendigt at sige, at vi havde en meget interessant diskussion på resten af vores tur. Men det centrale her er: Vi er alle missionærer. Alle vore ord og handlinger har evige konsekvenser - for de påvirker ikke blot os selv, men også andre.

Jeg husker, at et medlem bemærkede til mig: „Jeg kan gøre en masse ting i kirken, men jeg kunne aldrig blive missionær.” (Hvor mange af os har mon sagt eller følt det samme?) Mit svar er altid

det samme: „Men du er en missionær!” I kirken og også i hele verden betyder ordet „mission” somme tider noget bestemt. For mange mennesker er „almindelig levevis” én ting, og „missionering” noget helt andet. Vi burde være klogere. Vi levede, før vi kom hertil. Vi tog alle på én eller anden måde del i den åndelige verden for at blive berettiget til at komme til denne jord. Vi stemte alle på at ville følge vor himmelske Faders plan, som den var præsenteret af hans Søn og vor Frelser Jesus Kristus. Vi indvilligede alle i at komme til denne jord på dette tidspunkt for at opfylde Herrens planer med os.

Det er nødvendigt, at vi betragter hele livet som én stor mission med kun visse, specificerede tidsrum betegnet som „fuldtids-missionstid” osv. Set under dette lys får vi ofte et tydeligere perspektiv af jordelivet ved begyndelsen eller slutningen af det. Derfor hører vi somme tider ved velsignelsen af et lille barn denne udtalelse: „Din mission i livet er at bringe lindring til andre,” eller vi hører ved en begravelse: „Hans livsmission syntes at være ‚sådan og sådan’, eller ‚hans livsmission er forbi.”

I dens enkleste form er en mission at leve med et formål . . . hvadenten det er for det gode eller det onde.

Grunden til, at præsident McKay’s udtalelse: „Ethvert medlem en missionær” har så stor betydning i kirken og i vor tilværelse, er, at det er en gentagelse af en grundlæggende, evig sandhed. Vi er i sandhed alle missionærer - enten for det gode eller det dårlige, men ikke desto mindre missionærer. □

EN BLIND MAND ÅBNEDE MINE ØJNE

Arthur S. Anderson

Det var en blind mand, som hjalp mig til at forstå princippet om lederskab på en måde, som jeg aldrig vil glemme. Det skete en dag på Eagle Gate hjørnet i Salt Lake City. Jeg var kommet til krydset på samme tidspunkt som en blind mand (jeg fik senere at vide, at hans navn var Jim Ganski) og hans førerhund. Da lys-signalet skiftede, tøvede hunden, fordi en bus var standset op i rendestenen og blokerede dens udsyn, og den var ikke sikker på, at det var sikkert at gå over. Med ønsket om at være til hjælp, greb jeg den blinde mands arm og begyndte at føre ham over gaden. Mens vi gik, forklarede jeg grunden til hundens betænkelighed. På det tidspunkt, jeg var færdig med min forklaring, var vi kommet til midten af gaden, og hunden havde allerede vendt sig og set på mig flere gange og derefter spørgende på sin herre. Dens ryk i hundesnoren sendte uden tvivl signaler om dens bekymring til dens herre. Så var det, at den blinde mand høfligt takkede mig for denne forklaring, hvorefter han med fast stemme sagde: „Og hvis De nu vil være så venlig at give slip på min arm, for min hund kan ikke lide, at folk overtager dens job.”

Hvilken storartet lektie! Når først man har uddelegeret et job, så lad være med at overtage det igen.

Ældste Mark E. Petersen lærte mig en

anden vigtig lektie om at uddelegere, da han var tilsynsførende ved missionerne på østkysten af U.S. A. sidst i 1960-erne. Han gennemrejste North Carolina Virginia missionen, som vi præsiderede over, for at give instruktioner og hjælp. Da jeg havde hørt om hans fremragende tjeneste som præsident over de Europæiske missioner, vidste jeg, at han ville være i stand til at give mig svarene på alle mine problemer med missionsledelsen. Så når vi havde nogle få minutter tilovers sammen, spurgte jeg om et problem og bad om hans anbefaling. Han svarede som regel således: „Jeg kender en missionspræsident, som løste det problem på denne måde. En anden langtborte derfra, løste det på denne måde.” Han forelagde altid mulige løsninger, men lod valget af løsningen op til mig. Efter seks dages forløb tog han afsted med et fly, efter at have besvaret alle mine spørgsmål, men efterladende svaret for at vælge løsningerne og acceptere konsekvenserne af mine afgørelser hos mig. Det var én af de mange nyttige lektier, som denne fremragende leder i Herrens arbejde lærte mig.

Senere læste jeg nogle skrivelser af profeten Joseph Smith og blev interesseret i hans filosofi med hensyn til at uddelegere til forvaltning. Ved en bestemt lejlighed skrev profeten til nogle af medlemmerne af De tolv Kvorum, som misso-

nerede i England. De havde bedt profeten om råd. Han gav sådanne råd, som han fandt passende og skrev derpå følgende: „Der er mangt og meget af stor betydning og vigtighed, som I beder om råd for, men som jeg tror, at I fuldstændig er i stand til selv at afgøre, da I er mere fortrolige med de særlige omstændigheder end jeg; og jeg nærer stor tillid til jeres forenede visdom, hvorfor jeg håber, at I vil undskylde mig, hvis jeg ikke går i enkeltheder. Hvis jeg ser noget, der er forkert, vil jeg anvende min ret til at fortælle jer min mening og påpege det dårlige.” (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 209-10)

For nogle år siden tjente jeg i præstedømmets hjemmelærerkomité og fik til opgave at overvære stavs-konferencen sammen med generalautoriteterne for at unddervise om lederskabsprincipper med hensyn til hjemmelærerearbejdet. Under et præstedømmelederskabsmøde lørdag aften i Raft River stav i Idaho, bad ældste A. Theodore Tuttle fra De halvfjerds' Præsidium mig holde min tale. I omkring femten minutter talte jeg om emnet hjemmelærerearbejde og fortalte, hvad jeg mente var en meget sammenfattet forklaring af metoder, der kunne benyttes til at forbedre stavens brødres arbejde i den retning. Tilhørerne var høfligt opmærksomme med undtagelse af nogle få fnis fra bageste række. Dem forsøgte jeg at kurere med nogle interessante historier og al den begejstring, jeg kunne opvise. Da jeg sluttede min tale, satte jeg mig med samme følelse som en fodboldtræner, som netop har givet en opildnende tale til sit hold i omklædningsrummet.

Ældste Tuttle havde et tænksomt udtryk

i ansigtet, da han rejste sig for at tale til gruppen. Han begyndte sin præsentation med at sige omtrent dette: „Jeg prøvede at lytte opmærksomt til broder Andersons præsentation, men mine tanker blev ved med at vandre omkring. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på de familier, som jeg havde fået tildelt derhjemme. Det var en virkelig udfordring for mig at prøve at nå ind til og påvirke dem, og de udgør en bestandig udfordring for mig. Måske bør jeg fortælle en lille smule om dem, og I kan hjælpe mig med nogle forslag.”

Ældste Tuttle åbenbarede ikke nogen personlige oplysninger, som kunne være at svigte tilliden, men han illustrerede virkelig nogle problemer. Det varede ikke længe, før hænder blev rakt i vejret; præstedømmelederne kom med forslag og løsninger, og alle i forsamlingen var involveret i at hjælpe. Hvordan hjalp de? De hjalp sig selv med at lære, hvordan man løser hjemmelærereproblemer.

Og jeg? Jeg var flov over at se, hvordan en dygtig lærer virkelig kan motivere mennesker. Han havde travlt med at lede, uddelegere, skabe begejstring, og de, som modtog lærdommen, var knapt opmærksomme på deres forandrede indstilling. De var travlt involveret, de tænkte, idet de løste hinandens problemer.

På den måde er den allervigtigste lederskabsopgave, vi har, den at lede og motivere os selv. Ved at følge eksemplet fra de, som efterlever Kristi belæringer, kan vi blive værdige til at vende tilbage til Frelseren, idet vi har reageret positivt på det ansvar, som blev uddelegeret os af ham med hensyn til at bestå vores anden prøvestand. □

OM AT VÆRE PÅ MISSION SAMMEN

Marvin K. Gardner

Buddy Conatser og hans kone, Mar-teena Lanae, havde været passive i næst-en seksten år, lige siden deres dåb, da de var atten. Ingen i kirken havde været i stand til at nå ind til dem - sandelig ingen missionærer - i det mindste ikke før Vern og Wilma Richins fra Draper i Utah kom til. Da ældste og søster Richins ringede på deres dør i Jamestown i staten Tennessee, begyndte Buddy på sine sædvanlige undskyldninger, så snart han opdagede, hvem de var. Men ældste Richins pegede på hjortehovedet på dagligstuevæggen og spurgte: „Bror Conatser, er det ikke fra en hvidhalet hjort?”

„Jo.”

„Må jeg have lov at kigge på den? Hvem har konserveret det?”

„Det har jeg.”

Buddy bød dem indenfor, og de næste to timer nævnede de overhovedet ikke kirken. Men før de gik, indvilligede bror Conatser i at lade dem opsende en bøn. Søster Richins spurgte også: „Har I lyst til at lade os undervise jeres tre små døtre om den kirke, som I hører til?”

„De går i kirke hernede ad gaden,” sva-

Ældste Claudius B. og søster Maude Olsen er velfærdsmissionærer og tjener i Arizona Tempel mission. De er enige med andre missionærægtepar om at en mission kan knytte mand og hustru tættere sammen.

rede bror Conatser ham. „De har ikke behov for nogen anden.”

Men efter en smule ekstra samtale, indvilligede Buddy. Det var torsdag. Fredag fik de den første lektie. Søndag var hele familien i kirke. En uge senere havde familien været i kirke for anden gang og havde fået fire af missionærlektierne. Den ældste pige spurgte: „Bror Richins, hvornår vil du døbe os?” „Når din mor og far ønsker, at jeg skal gøre det.”

„Jeg vil gerne have, at du gør det,” sagde Buddy. „Lige siden den første lektie er vi holdt op med at ryge, og vi har opgivet

missionærhåndbogen.) De tjener normalt i atten måneder, men betingelserne er fleksible. Missionærafdelingen har tre årsager til at kalde dem for „nogle af de bedste missionærer i kirken.” deres oplæring af lokale ledere, deres gode samarbejde med medlemmer, og deres opøgning af nye emner.

En styrke for lokale ledere

Missionærægtepar får ofte tildelt områder i kirken, hvor det lokale lederskab kan have udbytte af deres erfaring, modenhed og ledelse af ældre par. Selv om de sædvanligvis ikke får tildelt større lederskabsroller, arbejder de nært sammen med det lokale præstedømme og hjælpeorganisations ledere, og styrker ved deres eksempel og belæringer ud fra erfaringer.

Ældste Royden G. Derrick, tidligere chef for missionærafdelingen og medlem af De halvfjerds' første Kvorum, siger at en væsentlig grund til at oprette stave i Liverpool og Preston i England, mens han var missionspræsident, skyldes missionærægtepar, som arbejdede sammen med de lokale ledere.

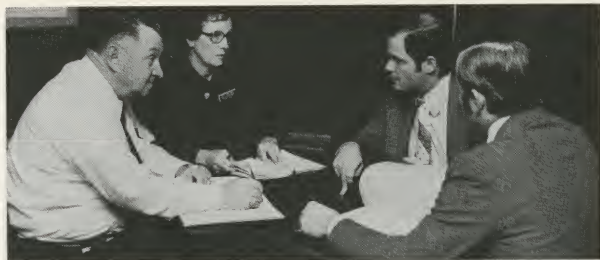
Ældste Carlos E. Asay, leder af missionærafdelingen og medlem af De halvfjerds' første Kvorum, fortæller om en gren i det vestlige Texas, som havde vanskeligheder, og hvis stavspræsident bad ældste Asay, der dengang var missionspræsident, om at sende et missionærægtepar. Det resulterede i, at ældste Melvin og søster Annie Cook fra Rigby i Idaho, „nogle af de fineste medlemmer af kirken med lang erfaring, som man overhovedet kan tænke sig”, blev sendt dertil. Som rådgiver i grenspræsidentskabet oplærte ældste Cook de lokale præstedømmeledere. Og hans kone udførte tilsvarende værdifuldt arbejde med hjælpeorganisationerne.

Det er ikke blot nitten-årige som besvarer profetens kaldelse

vores drikkeri. Og vi ved, at kirken er sand. Vi har været på jagt efter noget uden at vide, at vi allerede havde det.” Ældste Richins døbte pigerne den weekend og ordinerede Buddy Conatser til præst den følgende søndag. I løbet af de næste måneder ordinerede ældste Richins ham til ældste og indsatte ham, under ledelse af stavspræsidenten, som andenrådgiver i grenspræsidentskabet, og senere overværede Richins også, at bror og søster Conatser blev besejlet i Washington templet.

Familien Richins var missionærer. Som så mange andre missionærpar betragtede de ikke disse tjenesteår som et offer men som en tilfredsstillelse - „én af de største tilfredsstillelser, vi nogen sinde har haft.”

Hvem er missionærpar? Det er ældre ægtepar, som „er værdige til at have en tempelanbefaling . . . ikke længere har mindreårige børn boende hjemme . . . og som er i stand til at klare sig økonomisk, mens de er i missionsmarken . . . samt er ved godt helbred” (citeret fra

Ældste Grant og søster Louise Mortensen fra Sandford, Colorado, som er på mission i Texas San Antonio Mission, diskuterer her dagsordenen til præstedømmets udøvende komitémøde med Kenneth Schulz, grenspræsident i Kennedy gren, San Antonio East Stav, og Kenneth Fletcher, halvfjerdsernes præsident.

„De var kloge,” sagde ældste Asay. „De vidste, at hvis de gjorde alt for meget for grensmedlemmerne, ville det ødelægge dem. Og de vidste, at de måtte være et godt eksempel.

Sammen formede de en glimrende, godt arbejdende gren.”

Et eksempel for kirkens medlemmer.

Missionærægtepar følger styrke til grene og ward alene ved deres nærvær. Ældste Rex D. Pinegar, tidligere leder af missionsnærafdelingen og medlem af De halvfjerdser's først Kvorum, siger: „Missionærægtepar er levende eksempler på, hvad kirken gør for folk. Folk ude i missionsmarken betragter dem og ser deres store tro illustreret ved deres handlinger. Og de får et eksempel på og forståelse af livslang tjeneste i kirken.”

En ung kvinde skrev til ældste Lyle og søster Electa Hilton fra Mesa i Arizona, efter at de var blevet afløst: „Tak for den styrke, I har været for mig. Det, at se jer ældre mennesker tjene Jesus Kristus

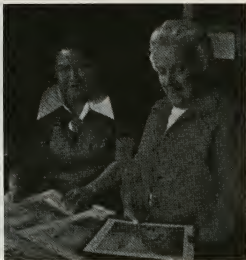
sammen, har inspireret mig til at prøve at leve således, at jeg kan blive gift i templet og leve et liv i tjeneste og lykke, således som jeg har set jer missionærer gøre det.”

Det at holde familiehjemmefester, besøge syge medlemmer, hjælpe uerfarne præstedømmeledere administrere til deres familier, vise medlemmer, hvordan man dyrker jorden - sådanne og mange andre aktiviteter af missionærægtepar styrker medlemmerne og opmuntrer dem til at leve et virkeligt mormonliv.

Ældste Melvin H. og søster DeLoise L. Robins fra Bountiful i Utah var i stand til at bringe ikkemedlemmerne i fjorten familier ind i kirken, mens de var på deres mission i Arizona. Bror Arnold Knapp fra Salt Lake City, tidligere præsident i den engelske Bristol mission, siger, at mere end 600 medlemmer blev aktiviseret på et enkelt år på grund af missionærægtepar i den mission. Og i henhold til ældste Derrick tredobles tilstedeværelsesprocenten ved nadvermødet i Irland, mens han var missions-

Aaron Osise, en Papago indianer og ældste Claudius B. Olsen undersøger øremærkerne mens de fodrer kvæget.

Søster Ina Wilcox fra Huntsville i Utah, på mission i Arizona Temple Mission, og Eleanor Schurz ordner forskelligt materiale i kirkebygningens bibliotek.

præsident der, på grund af missionær-ægtepar.

Hvordan gør de det? „Ved at elske dem, lytte til dem, arbejde med dem - bogstavelig talt,” siger søster La Nor Cannon fra Bountiful i Utah. „Min mand, Quayle, hjalp en mand med at bygge et hønseshus og en anden med et kaninbur. Vi hjalp en familie med at henkoge tomater. Vi lo sammen med dem og bad sammen med dem og blev gode venner med dem.

En del af samfundet.

Et fuldt og involveret livs erfaring bringer belønninger i deres samfundsaktiviteter. På grund af deres erfaringer kan ægtepar kommunikere med mennesker og kan let opnå deres tillid.

„Missionærægtepar betragtes som borgere i samfundet,” siger ældste Pinegar, „mens de yngre missionærer betragtes som besøgende.”

Som „permanente” borgere træffer de

sædvanligvis en mængde mennesker, får mange venner og kan på udpræget personlig måde behandle deres nye venner. „Folk har brug for opmærksomhed,” siger ældste Derrick. „De er modtagelige overfor missionærægtepar, fordi de giver dem en særlig betydningsfuld opmærksomhed. Som naboer åbner de ofte døre, der ikke kunne åbnes på anden måde.”

Da f.eks. ægteparret Richins ankom til Jamestown i Tennessee, boede en 85 år gammel mand, mr. Miller, lige bagved dem. En dag gik mr. Miller over til Richins lejlighed og spurgte, om han kunne låne deres værsts stige, idet nogen ville komme og reparere hans utætte tag. Men der kom ingen for at låne den stige, så efter nogle ugers forløb trak Richins sit arbejdstøj på, tog stigen med sig og var halvvejs oppe på taget, da mr. Miller kom ud af huset.

„Hvad er du i færd med, prædikant?” råbte han.

„Jeg skal til at reparere dit tag.”

Da han var færdig, åbnede mr. Miller sin

pung og trak et par tyvedollars sedler frem. „Jeg vil gerne betale for dit arbejde.”

„Jeg skal fortælle dig, hvordan du kan betale mig,” sagde ældste Richins. „Sig tak skal du have. Det er al den betaling, jeg ønsker. Vi mormon, „prædikanter”, som du kalder os, tager ikke penge for at udføre Herrens arbejde.”

Mr. Miller insisterede. Men ældste Richins sagde: „Nej, jeg gjorde det som en ven. Jeg gjorde det, fordi vi elsker dig.” „Men jeg hører slet ikke til jeres kirke!” „Men du er alligevel et Guds barn, ligesom alle os andre.”

„Missionærægtepar er levende eksempler på hvad kirken kan gøre for mennesker.”

Ældste Rex D. Pinegar

Flere uger senere fortalte en købmand, der ikke var mormon, ældste Richins resten af historien. Mr. Millers præst antastede ham i købmandsforretningen og bebrejdede ham fordi han ikke havde være i kirke i den senere tid. Den gamle mand tog bebrejdelsen let men blev vred, da præsten begyndte at kritisere hans mormonnaboer!

„Hør nu her,” havde den gamle mand sagt, „sig De aldrig nogen sinde noget om den mormon-prædikant. Han tætnede mit tag, efter at jeg i månedsvis havde prøvet at engagere nogen fra din kirke til at gøre det. Men mormon-prædikanten gjorde det, og han gjorde det helt af sig selv.”

„Jo,” sagde præsten, „men hvad forlangte han for det?”

„Han ville skam ikke tage nogen penge for at gøre Herrens arbejde.”

Den erfaring - og andre ligesom den - blev der talt meget om i byen, og folk følte sig villige til at invitere ægteparret Richins ind i deres hjem. Ægteparret var de første missionærer i Jamestown i fire måneder, fordi modstanden havde været så stærk, men i løbet af tre måneder havde de truffet hver eneste præst i byen, og antimormon propaganda ophørte, efterhånden som de fik gode kontakter med ejeren af radiostationen og andre af byens ledere.

Ægteparret Richins praktiske oprigtighed påvirkede også kirkens medlemmer. Den første søndag, de var i Jamestown, var der kun tre af de 25 tilstedeværende kirkemedlemmer, der trykkede dem i hånden. Nøjagtig ét år senere var der 109 aktive medlemmer og de vidste allesammen, hvordan man trykker i hånden!

„Når man lader folk forstå, at man er interesseret i deres velfærd,” sagde søster Richin, „er evangeliet let at forkynde.”

Velsignelser ved at tjene

At se folk forandre deres tilværelse til noget bedre, når de accepterer de evangeliske sandheder, er belønning nok for en missionær. Men missionærægtepar vidner også om store personlige velsignelser, der kommer af deres tjeneste. Mange påskønner denne anledning til at være et eksempel for deres familie. Ældste Vernon Snarr fra Salt Lake City siger: „Vi følte, at vi ikke kunne forvente, at vores børnebørn skulle adlyde en kaldelse fra Herren, hvis vi, deres bedsteforældre, ikke var lydige.”

Under søster LaVaun Asays orineteringsinterview med sin missionspræsidet, ældste M. Russel Ballard, nu i De halvfjerds' første Kvorum, betroede hun ham, at hun ikke vidste, hvordan

man skulle være missionær, og at hun var nervøs og bange for at prøve. Så han gennemgik en øvelseslektie med hende og stillede hende de gyldne spørgsmål. På hendes første missionærdag i Kirtland Lake i Staten Ontario, mens hendes mand, Verl, betalte for deres købmandsvarer, fik hun mod til at stille damen ved kassapparatet de gyldne spørgsmål. Damen svarede positivt. Efter ægteparret Asays første lektie med

„Mennesker har brug for opmærksomhed. De er åbne overfor missionærægtepar, fordi disse giver dem deres fulde opmærksomhed.”

Ældste Royden Derrick

denne kvinde og hendes mand, Robert og Betty W. Guild, inviterede Robert sin bror, Don, og hans kone, Sheila, til at være med. Efter en kort tids forløb blev alle fire døbt. Deres indflydelse blandt deres venner og andre familiedømmede har ført til mindst 12 flere dåbshandlinger indtil nu - allesammen fordi søster Asay opdagede et mod, som hun ikke mente, hun havde.

En anden velsignelse er at tilbringe 24 timer om dagen sammen - selv om det kræver nogen tilpasning. Mange ægtepar fortalte om deres glæde ved at arbejde hårdt sammen, at betragte deres kammerat for evigheden udføre Herrens arbejde, og at være involveret i en åndelig atmosfære sammen i så mange timer ad gangen.

Missionærægtepar og missionsledere er imidlertid hurtige til at insistere på, at en mission ikke er noget med at fordrive

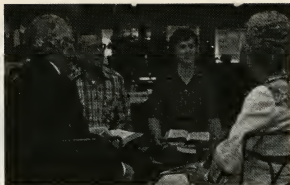
tiden det er ikke en pensionistferie. „Når et pensioneret ægtepar går ind i missioneringen,” siger ældste Pinegar, „må de simpelthen acceptere en udfordring og en spændende opgave.”

Men det burde ikke afskrække nogen, mener ældste Dean M. og Søster Marchey Lloyd fra Pocatello i Idaho. De er glade for den åndelige udvikling, de har gennemgået på deres mission. „Vi var pensioneret og foretog forskellige rejser, som vi længe havde planlagt. Vi var glade for vore rejser, men vores åndelige tilværelse fik ikke megen næring. Vores beslutning om at rejse på mission bragte nyt liv, nye følelser, nye venner, nye steder, nye udfordringer. Det bragte os nærmere hinanden som mand og hustru; vi havde et fælles mål og et godt kammeratskab. Og bedst af alt bragte det ny åndelig vækst i stedet for åndelig pensionering.”

For nogle opfylder en sådan mission en livslang drøm, fordi de gik glip af muligheden for at udføre en mission, da de var unge, men ældste Derrick går et skridt videre: „Jeg vil være glad for at se alle mennesker i kirken glæde sig til to missioner: én som ung mand på 19 år, og igen når parret når pensionsalderen. Tænk bare på, hvordan det ville påvirke mennesker, hvis de i hele deres voksne liv kunne glæde sig til at planlægge en mission, når de skulle pensioneres - hvor de ville holde deres legemer i bedre stand, hvordan deres mentale indstilling ville bedres, hvordan deres åndelighed ville styrkes.”

Men hvorfor standse ved de to missioner? Præsident Emerson T. Cannon fra Salt Lake City, tidligere præsident over Tennessee Nahville mission, kan knapt vente, før han og hans kone igen kan tage afsted - men denne gang som et missionærægtepar.

Hvorfor? „På grund af hvad vi så missionærægtepar udføre,” siger han.

Søster Hazel Young (til højre), fra Sandy i Utah, deltager her sammen med sin mand, Brigham, i en samtale om evangeliet med hr. og fru Vernon Webb i Brenham, Texas.

„Vi vil meget gerne være i stand til at arbejde fuldtids med folk, sådan som de gør.”

Joseph og Thelma Montgomery fra Ogden i Utah, sagde i en samtale med deres missionspræsident den første dag på deres anden mission sammen som ægtepar: „Præsident Buckner, vi har regnet dette rigtigt ud. Vi vil være i stand til at fuldføre vore 18 måneders mission og vende tilbage til Utah i september 1979, netop tids nok til at få henkogt vores ferskner, pærer og tomater, og derefter være tilbage i missionsmarken for tredje gang, når det bliver jul 1979!”

Mulige missionærægteparers mest almindelige spørgsmål

Hvis vi ønsker at udføre en mission, hvad skal vi så gøre?

Ældste A. Theodore Tuttle fra De halvfjerds' Præsidium siger: „Kontakt jeres præstedømmeledere for at få at vide, om I er værdige og i stand dertil.”

Men er det ikke anmassende at søge en missionskaldelse? „Overhovedet ikke,” siger Carlos E. Asay fra De halvfjerds' første Kvorum. „Selv om par ikke kalder sig selv til missioner, bør de henven-

de sig til biskoppen og fortælle ham, at de er interesseret i at udføre en mission.” Vi er ikke sikre på, at vi kan klare de fysiske strabadser med at ringe på folks døre. „Det er sædvanligvis ikke hovedaktiviteten,” siger ældste Asay. „Der er mange måder at gøre sig til venner med folk og at kontakte dem på.” Denne artikel giver mange eksempler - ingen af dem taler om at ringe på døre. Ægtepar kan også tjene som velfærdsmissionærer ved at yde sundhedsmæssig, næringsmæssig, landbrugsmæssig eller uddannelsesmæssig hjælp til medlemmer.

Nogle ægtepar arbejder som vejvisere ved besøgscentre. Andre virker som informationstjenestepersonel eller som medlemmer af missionskontorets stab. Bliver vi nødt til at lære missionærlektierne udenad?

Nogle mennesker gør, andre gør det ikke. „Ægtepar kan lære hovedideerne i lektierne, så de kan undervise - og undervise særdeles effektivt - uden at være nødt til at lære dem udenad ord for ord,” siger ældste Asay. Missionærskolen koncentrerer sig om at undervise i evangeliets principper, plus samtale, skriftsteder og diskussionsordforråd, så ægteparrene kan „undervise i evangeliet med benyttelse af erfaringer fra deres egen tilværelse, som har givet dem en forståelse af de evangeliske sandheder.” Er vi nødt til at lære et nyt sprog? Hvis man har studeret et sprog eller evne til at lære sprog, bør man fortælle det til biskoppen. Men „normalt sendes ægtepar ikke ud til et område med et andet sprog, medmindre de har bedt om det, eller medmindre vi har fået deres godkendelse,” siger ældste Asay.

Hvad nu, hvis vi bliver sendt til et sted, hvor klimaet er anderledes end det, som vi er vant til? Normalt er det lettere at indrette sig, end de fleste mennesker tror. Ældste J. Carroll og søster Pearl A.

Bagley fra Sunnyside i Washington udførte deres første mission på de britiske øer og deres anden på Filippinerne - yderligheder med hensyn til både kulde

„Når mennesker ved at du er interesseret i deres velfærd,” siger søster Richins, „bliver det lettere at undervise dem i evangeliet.”

og varme. „Vi oplevede ikke en eneste sygedag i nogen af de to steder,” fortæller de.

Hvad med vores almindelige helbredstilstand? Sundhed er ét af de kriterier, som biskoppen vil spørge om, men de fleste missionærer ser sig i stand til at udføre opgaven. Søster Winona L. Armstrong

fra Arimo i Idaho vågnede en morgen med frygtelig migræne. Men hun ønskede ikke at annullere de fem lektier, som hun og hendes mand Ezra, havde planlagt, så hun bad, idet hun vidste, at Herren havde magt til at fjerne den. „Før jeg rejste mig fra bønnen, var hovedpinen gået over.”

Søster Wilma Richins fra Draper i Utah sad i kørestol en uge, før de skulle rejse - men hun havde ikke brug for den i missionsmarken, selv om sygdom og smerte fortsatte. „Det var ikke let. Det var vanskeligt. Virkelig vanskeligt. Men da vi ikke selv havde mere styrke, gav Herren os mere.” Ældste Pinegar tilføjer, at missionærægtepar bør være raske nok til at yde en indsats, men de „forventes ikke at følge det samme strenge program, som de almindelige missionærer.

Missionspræsidenten kan hjælpe dem med at bestemme, hvor meget de kan gøre; de befinder sig i et permanent kammeratskab og forholdsvis permanente situationer.” □

UNDERVISNING AF FORÆLDRE

Ezra Taft Benson
Præsident for De tolv apostles Råd

Vor himmelske Fader elsker alle sine børn af enhver nation. Fordi han elsker os så meget, har han givet os kærlige forældre, som passer og underviser os. Vor mødre og fædre er vore første og bedste lærere, og det, som de underviser os i, kan hjælpe os til at vokse op til gode og nyttige mænd og kvinder. Ansvarlige forældres umådelige indflydelse i en god retning gennem alle tider er umulig at måle.

En lille dreng, hvis forældres undervisning hjalp ham, blev senere en virkelig stor mand og USA's første præsident.

En pensioneret general og patriot brugte mange år til at undersøge denne berømte mands barndom. Han opdagede, at drengen kom fra et godt hjem, hvor han blev undervist og vejledt omhyggeligt af sine forældre. De lærte drengen at have tillid til Herren, og hvordan man beder. De gav ham bestemte regler at huske udenad og overholde, så han kunne leve et godt og retskaffent liv i tjeneste.

Her er nogle få af disse regler:
Kom kun sammen med gode mennesker
Tag med tak mod irettesættelser
Når du taler om Gud, så vær ærbødig
Irettesæt ingen, mens du er vred

Lad dine fritidsbeskæftigelser være mandige, ikke syndige

Tal aldrig sårende, selv ikke for sjov

Pral ikke med din fremgang

Le ikke højt uden god årsag

Stop ikke for meget i munden på én gang

Giv ikke råd uden anmodning

Tal ikke med mad i munden

Tal aldrig dårligt om de fraværende

Ær og adlyd dine forældre

Sværg aldrig og spot ingen

Vær opmærksom når andre taler

Prøv ikke at samle opmærksomheden om dig selv

Vær mådeholdende i din påklædning

Le ikke ad egne vittigheder

Spis ikke på gaden

Peg aldrig med fingeren

Betjen gæsterne først

Sid rank når du spiser

Gennem sin udvikling viste denne mands breve og handlinger, at han fulgte disse regler hele livet.

Navnet på denne store mand er George Washington, De forenede Staters første præsident.

Jeg beder, at alle vore drenge og piger vil følge alle nationers ædle mænd og kvinders eksempel. □

En opgave fra
Mormons Bog

HVEM ER JEG?

1.
På Herrens befaling forlod jeg Jerusa-
lem med min hustru og fire sønner og
flygtede ud i ødemarken. En morgen,
da jeg vågnede, fandt jeg en messing-
kugle ved døren til mit telt. Denne
„Liahona” ledede os i vores rejser
rundt om i ødemarken, over havet og
ind i det forjættede land.

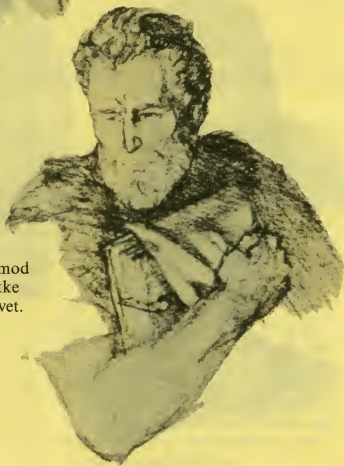
2.
Jeg tog tilbage til Jerusalem med mine
tre ældre brødre for at få messingpla-
derne. Selv om mine brødre var ban-
ge, vidste jeg, at Herren ville berede
en udvej for os til at gøre det, han
havde forlangt af os.

3.
Da jeg var 15 år gammel, fik jeg
besøg af Herren. Jeg blev general for
den nephitiske hær, indtil folk blev så
ugudelige, at jeg nægtede at tjene læn-
gere som deres leder. Jeg lavede plader
af guld og forkortede Nephis store
plader og gav dem videre til min søn.

4.

Jeg blev konge efter min fars død.
Min sidste tale til mit folk blev holdt
fra et højt tårn, så alle kunne høre mi-
ne ord, der var blevet indgivet mig af
Herren.

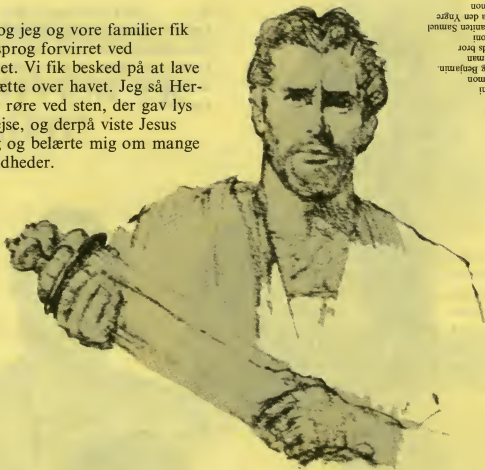

5.

Jeg førte 2.000 unge mænd i krig mod
lamaniterne. Vi vandt slaget; og ikke
een af disse unge mænd mistede livet.

6.

Min bror og jeg og vore familier fik ikke vort sprog forvirret ved Babelstårnet. Vi fik besked på at lave skibe og sætte over havet. Jeg så Herrens finger røre ved sten, der gav lys til vores rejse, og derpå viste Jesus Kristus sig og belærte mig om mange vigtige sandheder.

1. Lehi
2. Nephi
3. Mormon
4. Kong Benjamin
5. Håkan
6. Jareds bro
7. Moroni
8. Lamaniten Samuel
9. Alma den Yngre
10. Ammon

Svar:

7.

Jeg modtog optegnelserne fra min far. Jeg foretog de sidste optegnelser på pladerne og gravede dem så ned i højen Cumorah. Den 22. september 1827 afleverede jeg disse plader til Joseph Smith.

8.

Jeg stod på en mur og fortalte folk om tegnene på Kristi fødsel og død. De ugudelige nephiter ville ikke tro en lamanitisk profet, og de prøvede at dræbe mig.

9.

Min far udførte Herrens værk, men mine venner og jeg troede ikke. Vi forfulgte kirkens medlemmer, indtil en engel en dag viste sig for os. Senere virkede vi som missionærer og belærte mange folk om evangeliet.

10.

Jeg førte en gruppe mænd fra Zarahemla til landet Lehi-Nephi. Jeg blev bragt frem for kong Limhi, folkets leder, og han viste mig 24 guldplader, hvorpå var skrevet hans folks historie. Jeg kunne ikke læse dem, hvorfor jeg tog dem med til kong Mosiah, som oversatte optegnelserne.

LANDRØVERE

Margery S. Cannon og Lurene G. Wilkinson

Den seks-årige Catherine sang, mens hun fulgte Joseph og hans plov ned langs de brune furer og lod de gule majskeer falde ned i den nyopvendte jord.

Joseph råbte hen over skulderen: „Hvis Alvin ikke kommer hjem med nogle penge, vil al den majs gå til ejendomsmæglerne. Og efter hvad jeg hører, vil de ikke dele den med så meget som en knoporm (sommerfuglelarve) eller en krage eller noget som helst andet.”

Catherine havde hørt sin far tale om ejendomsmæglerne, men hun var ikke rigtig sikker på, hvad sådan én var for noget. „Hvad er en ejendomsmægler, Joseph?” spurgte hun. Hendes bror gav tegn til oxen om at stå stille, og så forklarede han: „Det er en mand, som sælger ejendomme. Hvis der kommer tørke, eller man ikke kan sælge sin høst, og man ikke kan betale sine afdrag, kommer han

og tager gården tilbage.” Så gjorde han en pause, idet han kom i tanker om, hvordan hans far arbejdede fra tidlig morgen til sen aften, da de begyndte med at rydde jorden for træer for at komme til at så.

Hele familien havde hjulpet med at tappe de tusinde ahorntræer i foråret. Joseph huskede også de stole og kurve og stråkoste, som hans far havde fremstillet for at få penge til at betale for gården. Hans far havde endog arbejdet for andre landmænd for at tjene penge. Men der var stadig ikke nok.

Catherine bragte sin bror tilbage fra minderne. „Vil han tage vores gård tilbage, Joseph?”

„Det ser sådan ud, medmindre vi kan skaffe nogle flere penge. Vi har allesammen hjulpet til. Men det har ikke været nok.” Joseph sukkede, idet han slog et slag med tømmerne mod oksens bagdel. „Jeg ville ønske,

jeg kunne gøre noget mere.”

„Du har hjulpet med at rydde træerne og pløjet og sået både majs og græskar. Det er en god hjælp.”

„Javist. Men vi har brug for flere penge. Og vi må have dem med det samme.”

Catherine sukkede dybt og satte sig på den sorte, pløjede jord. „Bliver vi nødt til at lade ejendomsmægleren tage vores gård?” spurgte hun.

„Hvis ikke vi kan betale hele afdraget, bliver vi nødt til det. Det er loven. Men det synes bare forkert, efter at vi har brugt to år på at rydde træerne på 24 hektar jord og tilsået den og bygget et fireværelses hus . . . Han vil så bare sælge det hele for en masse penge, og vi får slet ingenting for alle de forbedringer, vi har foretaget.”

Catherine forstod nu, hvorfor folk sagde, at ejendomsmæglere i virkeligheden var landrøvere.

Den unge Joseph så hen mod det åbne vindue i huset. Hans mor var netop ved at løfte låget af kedlen på ildstedet. Hun lod stuvningen boble op mod grydelåget, idet hun kaldte på familien: „Så er maden klar!”

Efter aftensmaden søgte Joseph far som altid efter sine briller. Da hans hånd fandt den nederste lomme på vestens højre side, var det signalet til oplæsning fra Bibelen og familiebøn.

Den aften blev det til en ekstra lang bøn. Fader Smith takkede vor himmelse Fader for hans „miskundhed, der varer evindeligt”. Så bad han om hjælp til på én eller anden måde at skaffe de penge, der var brug for. Da alle familiens medlemmer havde

sagt deres amen, sang de den sædvanlige salme.

Sangen blev afbrudt af en høj banken. Fader Smith åbnede døren og bød en nabo indenfor.

„Tak skal du have, Joseph. Jeg kommer for at bede dig lade mig hyre én af dine drenge nogle dage. Jeg skal have gravet en brønd.”

Alvin var ude at tjene, og den unge Joseph vidste, at hans far ikke kunne undvære Hyrum til arbejdet med at fælde træer. „Jeg kan gøre det,” skyndte han sig at sige.

Hans far smilede. „Joseph kan klare det. Han vil give dig en god dags arbejde for en dags løn.”

„Jeg ved, at jeres drenge er gode arbejdere. De har arbejdet ved deres fars side, så de har haft den bedste læremester. Det er derfor, jeg kommer her. Den unge Joseph er udmærket.”

Joseph var så lykkelig, at han måtte tage et dybt åndedrag for at lade være med at råbe det ud: „Herren åbner sandelig en udvej. Nu får vi de penge, vi har brug for. Det er jeg sikker på.” Han var så sikker på det, at han ikke var spor forbavset, da Alvin nogle dage senere kom hjem med de penge, han havde tjent. Alligevel var det et spændende øjeblik, da hele familien samledes for at tælle deres penge op. Er det mon nok? tænkte de.

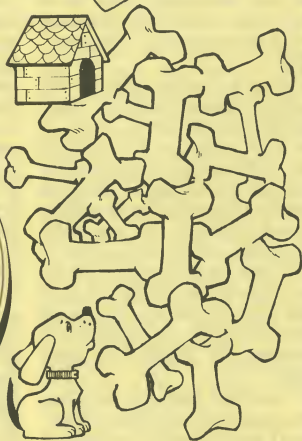
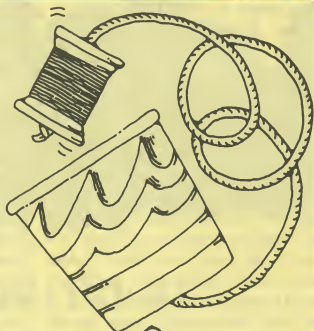
Joseph holdt vejret, de de sidste penge blev talt op. Der var nok; de havde nok. Tårer og latter blandedes, da de blev klar over, at når Alvins løn blev lagt til, hvad Joseph og de andre havde været i stand til at indtjene, ville deres gård være reddet!

BARE FOR SJOV

Sving og fang

Dette er et spil, som er morsomt og som kræver dygtighed - og det kan spilles alene eller sammen med en ven. Du får brug for et stort papir- eller plastic bæger, en trådspole el.lign. og et stykke snor. Prik et hul i bunden af bægeret. Før snoren igennem og bind en knude, der trækkes ned til bægerets bund indvendig. Bind spolen til den anden ende af snoren. Når man spiller, holder man bægeret i den ene hånd og lader spolen hænge ned. Med et hurtigt sving fremad med armen, svinger man spolen højt i vejret og prøver at fange den med bægeret. Den, der i løbet af et bestemt tidsrum får held til flest gange at fange den, har vundet.

Kødbensgård Beverly Johnston

Den stakkels hvalp har brug for hjælp til at komme hjem gennem forvirringen af kødben.

Suzanne Dandoy

FØR MAN TILKALDER LÆGEN

En vigtig del af familiens selvforsyning er at vide hvordan man klarer akutte sygdomstilfælde

Når ét af familiens medlemmer er sygt, bør man, før man tilkalder lægen, omhyggeligt iagttage vedkommende. Hvis tilfældet ikke er akut, skriv da disse iagttagelser ned. Man overser let vigtige sygdomstegn, hvis man forhastet tilkalder lægen uden først fuldstændig at finde ud af sygdommens natur. Symptomer er de klager den syge selv beretter om, f.eks. smerter, stivhed, kortåndethed eller træthed. Sygdomstegn er de objektive fund en iagttagere bemærker, som f.eks. forhøjet temperatur, blødninger eller udslæt.

For bedre at kunne fortælle lægen om disse sygdomstegn og symptomer kan følgende checkliste bruges:

Smerter

lokalisering

art (dump smerte, stikkende, jagende)
varighed (vedvarende eller periodisk)
bliver den påvirket, hvis patienten ændrer stilling
bliver den påvirket hvis patienten spiser

Temperatur

nedskriv den temperatur termometret viser

Puls

nedskriv antallet af pulsslag i minuttet
nedskriv antallet af vejrtrækninger i minuttet
synes vejrtrækningen at være besværet?
hoster patienten?

Blødninger

lokalisering

farve (lyst rødt, vandigt)

mængde (uafbrudt strømmende, periodisk, sivende)

Kroppens affaldsstoffer

ændringer af farve og beskaffenhed af afføring, opkast, sput, urin, eller andre affaldsstoffer. (hvis noget af dette ser anderledes ud end sædvanlig, gem da en smule af det i en lukket beholder, så lægen kan undersøge det)

Huden

almindelig udseende (rødmende, svedende, bleg, gullig)

er der lokal rødmen eller misfarvning af huden?

udslæt (angiv lokalisering og udseende)

Generelt

ser patienten syg ud?

hvordan har han det (mat, træt)?

hvor længe har han været syg?

er der tab af appetit?

Foruden beskrivelsen af tegn og symptomer, er lægen nødt til at vide hvad man har gjort for at lindre patientens symptomer, og hvilken medicin han har taget.

Hvis man sørger for at orientere lægen nøjagtigt om patientens tilstand, kan man hjælpe ham med at stille den rigtige diagnose og således tidligt begynde behandlingen af patienten.

Hvad er feber?

Feber er tegn på at noget er galt i kroppen; selv om man kan være syg uden der behøver at være tale om forhøjelse af temperaturen. I årevis har en forhøjelse af kroppens normale temperatur været lægernes bedømmelsesgrundlag for, hvorvidt en person er syg eller ej; en hjælp til at diagnosticere og behandle

sygdomme og et mål for de fremskridt patienten gør mod helbredelse. Når sygdom opstår, vil ét af de første spørgsmål ofte være: „Hvad er temperaturen?“ Det vil derfor være en god idé at hver familie har et termometer, og at de ved hvordan de skal bruge og behandle det.

I følgende tilfælde bør temperaturen tages:

1. Hver gang man føler sig syg eller viser tegn på sygdom.

2. Under sygdom. Hvis lægen ikke ordinerer andet, bør temperaturen tages to gange daglig, helst på de samme tidspunkter hver dag, morgenen og aften. (Afhængig af patientens tilstand og alder, kan temperaturen tages så ofte som hver fjerde time, eller bare en gang om ugen.)

3. Når der opstår en pludselig forandring i patientens tilstand, f.eks. kuldegysninger, rastløshed eller smerter.

4. Når der opstår hovedpine, smerter i brystet eller underlivet, ondt i halsen, kuldegysninger, opkastninger, diarré eller hududslæt.

Patienten bør ikke vækkes for at få taget temperatur. Hvis patienten har taget et varmt eller koldt bad, bør man vente mindst 15 minutter med at tage temperaturen, da denne ellers ikke vil være nøjagtig. Hvis temperaturen tages med mundtermometer, bør man ligeledes vente til ca. 15 minutter efter patienten har fået noget varmt eller koldt at drikke, da temperaturen i munden ellers ikke vil være den samme som den aktuelle legemstemperatur. Hos ældre børn er det bedste tidspunkt at tage temperaturen, når de er forholdsvis rolige og udhvilede.

Foruden at vide hvordan man tager temperaturen og aflæser termometeret, bør man også vide lidt om, hvad det man aflæser betyder. Hos voksne vil en aflæsning på 37,5 grader være tegn på feber. Hos børn er 38 grader et godt tegn på

feber. Vor legemstemperatur varierer i løbet af døgnnet, og det er helt almindeligt at temperaturen stiger en smule i løbet af dagen; den er lavest om morgenen.

Husk at feber i sig selv ikke er en sygdom. Det er et tegn på sygdom, men det behøver ikke at være det eneste tegn. Man kan være meget syg uden overhovedet at have feber. Når patienten har andre symptomer på sygdom, men ikke feber, bør dette også rapporteres til lægen.

Bliv ikke bange hvis dit barn har en temperatur på 39 eller 40 grader. Temperaturen højde har ikke altid noget at gøre med, hvor syg barnet er. Dog er feber hos et barn under 3 måneder ret usædvanlig, og det har større betydning end den samme temperatur hos ældre børn; derfor bør barnet i et sådant tilfælde altid tilses af en læge.

Tit vil lægen ignorere feberen og koncentrere sig om at helbrede selve sygdommen. Det er fordi feber er en måde kroppen selv bruger til at bekæmpe sygdommen. Det kan også være, fordi lægen ud fra temperaturen kan følge sygdommens forløb. Lægen vil dog, hvis feberen påvirker patientens søvn eller hvis den er udmattende for patienten, prøve at slå den ned.

Medicin i hjemmet

Skønt vi normalt kun betragter det som det vi har fået ordineret af lægen, som medicin, kan andet, som vi ofte har i hjemmet, dog også betragtes som medicin. Disse medikamenter bør være til rådighed på et hvilket som helst tidspunkt, så man øjeblikkelig kan reagere på et behov derfor. Man har ofte brug for noget at lindre symptomer med på tidspunkter, hvor det kan være svært at komme på apoteket, f. eks. om natten. Hvis følgende ting findes i hjemmet, vil man være bedre forberedt ved akutte sygdomstilfælde:

Magnyl, også børnemagnyl*

Hostesaft*

Halstabletter

Vaseline

Zinksalve

Brandsalve

Lindrende salve (mod solskoldning)

Hvis I har familiemedlemmer med specielle sygdomme: astma, høfeber, eksem eller lignende, sørg da for altid at have medicin til at lindre deres symptomer.

. Hvis medicin bliver misfarvet, ændrer lugt eller udseende, bør man straks skille sig af med det. Det samme gælder rester af medicin man har fået på recept af lægen; man bør aldrig gemme sådanne rester - (skal afleveres på apoteket!)

Alt medicin bør opbevares i et aflåst skab, især hvis der er børn i hjemmet. Forældrene bør også sørge for at der på glas eller flasker indeholdende giftige stoffer er en lille seddel, hvor modgiften for den pågældende gift er påtegnet.

Foruden medikamenter, bør man også have et forråd af andre ting, man kan behøve ved akutte sygdomme eller mindre ulykkestilfælde:

Termometre

Hospitalsprit

Desinficerende sæbe

Vat og vatpinde

Plaster og hæfteplaster

Sterile gazestykker i forskellige størrelser

Gazebind

Saks

Pincet

Førstehjælpsbog

Alle disse ting bør opbevares på et sted så alle medlemmer i familien kan komme til det. Hvis man har disse ting i orden, kan man behandle sygdomme og mindre ulykkestilfælde roligt og behersket. Hvis problemet er alvorligt, bør man naturligvis tilkalde en læge. □

* Vær forsigtig med disse medikamenter, spørg lægen til råds.

Har du opdaget,
hvor enestående du er?

DER ER ET FORMÅL MED DIT LIV

Biskop H. Burke Peterson
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Har du nogen sinde tænkt sådan: „Jeg er ikke særlig betydningsfuld, så det, jeg siger eller gør, vil der aldrig virkelig blive lagt mærke til. Hvad kan jeg tilbyde, som vil gøre nogen forskel? Hvad kan jeg gøre, som virkelig vil hjælpe andre, få deres liv forandret til det bedre? Har jeg virkelig nogle værdifulde talenter? Er der noget, jeg kan gøre for at nå ud til nogen i nød? Jeg er ikke noget særligt! Hvis jeg ikke hjælper, vil en anden komme til og udføre et bedre job, end jeg kan gøre.”?

En af de største udfordringer er at overvinde følelsen af, at vi er betydningsløse, at vi ikke er noget særligt og enestående. Tror du et øjeblik, at vor himmelske Fader ville have sendt ét af sine børn til denne jord ved et tilfælde, uden mulighed for at udføre et betydningsfuldt arbejde? Det er rigtigt, at vi alle har forskellige egenskaber, talenter, personligheder og muligheder. Det er rigtigt, at nogle synes at have mere eller mindre forskellige gaver end andre. Nogle får bedre karakterer i skolen eller spiller bedre basketball. Nogle er højere, kortere, tykkere, eller tyndere end andre. Ja, vi ved at nogle ser bedre ud - kønnere eller friskere. Og så opdager vi, at vi tænker eller siger: „Hvis bare jeg var

ligesom Jens, eller hvis jeg var ligesom Hanne, så kunne jeg virkelig gøre noget helt fantastisk, noget, som andre ville lægge mærke til. Og så ville alle ønske at være ligesom mig. Ville det ikke være vidunderligt?

Kunne du lide at høre om nogle usædvanlige, almindelige medlemmer af kirken, der har gjort almindelige ting, som har gjort dem store på små måder?

Missionærkammerater

Missionæren, som bar sit vidnesbyrd, gik på krykker; han havde beskadiget sit knæ ved et uheld med cyklen. Han ønskede at fortælle de andre missionærer, hvor meget han elskede sin kammerat, at fortælle dem, hvordan han havde lært om en ny dimension af kærlighed fra sin kammerat. Nogle uger tidligere havde han været involveret i et uheld. Lægen havde sagt, han ikke længere kunne køre på cykel og måtte lade være med at gå på benet. Missionspræsidenten bestemte sig til at forflytte ham, så hans kammerat kunne fortsætte arbejdet. Hvad godt kunne han gøre nu, når han ikke engang kunne køre på cykel? Hans kammerat bad missionspræsidenten om ikke at flytte ham endnu. De havde fremgang. Han elskede sin

tilskadekomne kammerat. De skulle nok finde en udvej. „Må vi ikke nok prøve?“ spurgte han. Missionspræsidenten indvilligede i at lade dem prøve.

Så fortalte ældsten på krykker os, hvordan de havde løst deres problem. Han sagde, at hans kammerat havde bundet deres to cykler sammen med et reb og havde trukket ham overalt i byen i to uger, mens de udførte deres arbejde. Han sagde, at han nu virkelig havde lært, hvad det ville sige for et menneske at elske et andet.

Måske har du noget at give, som er ligeså enkelt som kærlighed eller hengivenhed, eller hårdt arbejde eller noget andet, som måske mangler i én eller andens liv. Prøv det. Del det med andre. Du kan aldrig vide, hvad det vil betyde for en anden.

En brækket hals

I en by ude i det vestlige Amerika havde en ung mand beredt sig i 18 år til at rejse på mission. Han var spændt, hans forældre var spændt, og også hans veninde - og han var parat.

En aften lavede han og nogle venner hovedspring i byens svømmehal. I det sekund, han ramte vandet, vidste han, at hans neddykningsvinkel ikke var god. Han var i vanskeligheder. Hans hoved skar gennem vandet og ramte bunden af bassinet med en rædsom lyd. Han blev øjeblikkelig slået bevidstløs. Han blev forsigtigt bragt til kanten af bassinet og derpå i hast kørt til hospitalet. Efter flere ugers behandling fik han til sidst at vide, at han ville være rammet resten af sit liv fra halsen og ned. Han kunne ikke bevæge en finger eller en tå, en arm eller et ben. Han skulle altid ligge i sin seng. Hans krop ville blive noget unyttigt, og med mindre noget usædvanligt skete, ville det også påvirke ham åndeligt.

En klog biskop erkendte problemet. Ef-

ter at have talt med drengens forældre og lægen, gav biskoppen ham en opgave. Det var utroligt, uvirkeligt, umuligt! Opgaven: ville han være så venlig hver måned at skrive et brev til hver eneste missionær og soldat fra deres ward? Var det sådan, at biskoppen bare ikke tænkte sig om, eller var han inspireret? Hvordan kunne drengen skrive uden at have hænder eller fingre til hjælp? Nogle havde lært at bruge deres tæer i et sådant tilfælde, men han kunne end ikke bevæge sine. Med fuld tro på biskoppen begyndte drengen og hans forældre at arbejde med opgaven. Det tog dage, uger og måneder af indsats og skuffelse. Men med tiden begyndte det at ske. Ved at putte en blyant mellem tænderne og bevæge hovedet lærte han at skrive et bogstav, så et ord, derefter en sætning, og til sidst en hel side. Han skrev og skrev.

I mere end 20 år har han skrevet smukke breve, han har inspireret tusinder. Ved siden af det er hans egen ånd ganske enkelt blevet storslået. Er det umagen værd at følge vore lederes råd, uden hensyn til, hvor hårdt eller vanskeligt det er? Det mener han.

En kongelig slægt

Mine kære venner, I er af kongelig slægt. I blev bevaret for at komme til jorden på dette tidspunkt med et særligt formål. Ikke blot nogle af jer, men allesammen. Der er noget for enhver af jer at gøre, som ingen anden kan gøre lige så godt, som I kan. Hvis I ikke bereder jer på at udføre det, så vil det ikke blive gjort. Jeres mission er enestående og alene for jer. Lad være med at få en anden til at indtage jeres plads. Han eller hun kan ikke gøre det lige så godt, som I kan. Hvis I vil give vor Fader i Himlen lov, vidner jeg om, at han vil vandre sammen med jer gennem jeres livs rejse og inspirere jer til at kende jeres særlige formål her. □

EKSEMPLETS MAGT

Ældste Charles A. Didier
De halvferds' første Kvorum

Dørklokken ringede. Det var sent om aftenen. Vi ventede ikke nogen den aften, og jeg spekulerede på, hvem det mon kunne være. Jeg åbnede døren, og til min forbavselse stod der udenfor de to missionærer, som underviste i nabola-get.

Ældsterne spurgte hurtigt, om mine drenge var til rådighed, så de kunne stille dem et spørgsmål. Det var de ikke. Det var tid for dem at være i seng, for de var kun 14 og 15 år gamle. Missionærerne så på hinanden, og seniorkammeraten var øjensynligt i færd med at tage mod til sig og spurgte mig så, om jeg ville tale med drengene og bede dem opføre sig godt i skolen, for missionærerne var i øjeblikket ved at undervise én af drengenes skolekammerater. Det var vigtigt, at missionærerne var i stand til at fortælle deres unge undersøgere, at mine drenge var

medlemmer af kirken, og derefter spørge, om hun havde lagt mærke til nogen forskel! Hvor forfærdeligt ville det så ikke være, hvis mine drenge ikke havde opført sig ordentligt! Jeg lovede missionærerne, at jeg ville give dem budskabet og diskutere udfordringen med mine drenge.

Ældsterne gik efter at være blevet forsikret derom, og da jeg lukkede døren kom et skriftsted straks i mine tanker. Jeg havde ofte brugt det i årene forud for mit møde med missionærerne. „Gå ud . . . for at I kan vise dem et godt eksempel i mig; og jeg vil gøre jer til et redskab i min hånd til mange sjæles frelse.” (Alma 17:11)

Det var allerede mere end 30 år siden, jeg først kom i kontakt med missionærerne. Hvor spændende, hvilket eksempel de havde været i mit liv! Jeg var 16 år gammel, husker jeg, da jeg traf dem første gang. Om sommeren havde vi børn den vane at sidde ved vinduet ud til gaden sammen med vores mor og hilse på naboer og venner, når de gik forbi foran vort hus. Den dag lagde vi mærke til to unge mænd, som kom trækkende med deres cyler. De var anderledes end de andre unge mennesker. Til trods for varmen bar de jakker og hvide skjorter, og slips. Vi regnede med at de var amerikanere, ud fra deres udseende. Vi var nysgerrige. Hvad gjorde de her i vores by? Næste dag kom de og ringede på vores dør. Vi styrtede alle fire ud for at få vores nysgerrighed tilfredsstillet. Vi lod dem komme ind, og vi fandt hurtigt ud af, hvem de var, og hvad de bestilte. Det var begyndelsen til en evig historie. Deres smil, kærlighed, begejstring, ønske om at hjælpe og at tjene, adlyde befalingerne, og deres kærlighed til Herren gjorde stort indtryk. Vi glædede os mere og mere til deres nærvær, til den ånd, de bragte med sig.

De underviste os ikke blot om indianere

og Mormons Bog men delte også deres talenter for kunst og sport med os. Vi påbegyndte et evigtvarende venskab. Her står jeg 30 år senere. På grund af disse dejlige unge mænds eksempel er mit liv blevet forandret, mit syn på livet er forandret. Jeg har opnået et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium; jeg elsker at følge en vor tids profet og vide, at hans ord kommer fra Gud. Nu er jeg ansvarlig for at sørge for, at den kæde ikke går i stykker, en evig kæde, som engang begyndte med Jesus Kristus selv: „Dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre; thi det, som I har set mig gøre, skal I også gøre.” (3. Nephi 27:21)

Som kirkens ungdom kan jeres indflydelse, jeres eksempel blive en afgørende faktor i én eller andens omvendelse, til eller manglende interesse for budskabet om det gengivne evangelium. Pas på jeres fysiske udseende, jeres tanker, jeres sprog, jeres handlinger.

Dette er tiden til at forberede sig på at

blive kaldet til en mission, og I gør klogt i at begynde straks. Jo yngre I er, des lettere vil det være at udvikle gode vaner. William James sagde: „En gentagen handling bliver en vane, en kæde af vaner opbygger en karakter” det er karakteren, som afgør skæbnen.” Det er ikke blot vor skæbne som bliver afgjort, men også vore naboers og venners skæbne. Hvor forstår jeg dog godt, hvad to unge drenge kan gøre for at hjælpe i missionsarbejdet. Hvor vigtigt må det ikke have været for Joseph Smith, på samme alder som mine drenge, at være et sådant eksempel, at hans arbejde kunne blive erkendt ved dets frugter. Jo, Joseph Smith er virkelig ét af de store eksempler på tro, og kirkens eksistens i dag er et produkt af den tro.

Eksemplets magt er en stærkt motiveerende kraft. At vide det bør hjælpe os til at kende vores evne til at omvende, og at benytte den på en guddommelig måde. Kristus har sagt til os: „Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.” (Matt. 4:19) □

Kære abonnent:

Hvis du har planer om at flytte, (eller for nylig er flyttet, og Den danske Stjerne stadig bliver sendt til din gamle adresse) vær da så venlig at oplyse os om din nye adresse. Den letteste måde at gøre dette på er at forandre mærkeseddelen med din adresse på kuverten og sende den tilbage til Nordisk Distributions Center.

Det samme gælder hvis vi har lavet en computerfejl i adressen.
Tak for din hjælp.

Vor adresse er: Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø

Gode dage og dårlige dage

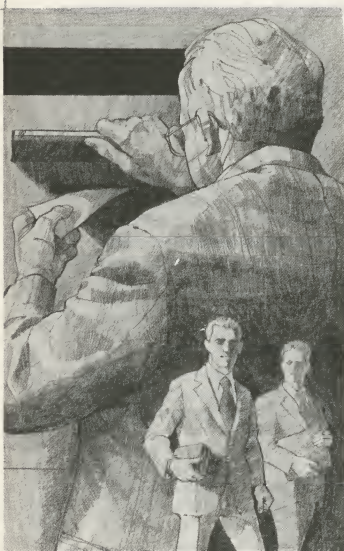
Menneskers sindsstemning bevæger sig op og ned på en skala fra optimuntring til mismod, alt efter om der er årsag til bekymring. Vi får alle både høje og lave point i livet, og når vi ved dette bør vi ikke blive for mismodige bare for at være mismodige.

„Mennesker der forventer at kunne flygte fuldstændig fra et dårligt humør forlanger det umulige. . .” sagde dr. Fosdick. „Livet er ligesom vejret, betydelig varieret . . . og sunde mennesker tror på at de er effektive på deres gode dage, selv når de har en dårlig dag.” (Dr. Harry Emerson Fosdick: *On Being A Real Person: Mastering Depression*)

Der er aldrig udført nogen betydningsfuld bedrift af nogen slags uden overvindelser. Ej heller har mennesket nogen sinde fundet en levevis, hvorefter hele livet kunne gå glat. Gode dage og dårlige dage, lykke og hjertesorger og selv de dybeste depressioner hører alt sammen med til det skiftende livsmønster. Og hvis vi tillader omstændigheder, vanskeligheder eller sindsstemninger at sejre over os, kan vi ikke blive lykkelige, fordi vi føler os bekæmpet.

Derfor har vi brug for tro, mod og

tillid - den selvtillid der følger med en indre fornemmelse for hvad der er rigtigt. Den rette opførsel giver selvtillid. Oprigtig bøn giver selvtillid. Nyttigt arbejde giver selvtillid. Et ærligt forhold til andre giver selvtillid - når man ikke behøver forklare, ikke behøver undgå, men åbent møder kendsgerninger, med tro og på en guddommelig plan og et guddommeligt mønster og villighed til at finde disse ting og indrette sig efter dem. „Gå ikke udenom det store, dybe og enkle i troen, men opsøg det,” sagde Phillips Brooks. „I hele dit personlige liv . . . findes der mere stof og dybde end du har brug for, for at få . . . fred . . . du må være taknemmelig for at livet er så storslået.” (Phillip Brooks: *The Light of the World and Other Sermons: The Seriousness of Life*)
Tænk på dette i fortrøstning om at du, selv når du er mest deprimeret og nedtrykt, kan finde det lys som vil føre dig ud af din nedtrykthed ved at tænke på at vi allesammen har vanskelige dage. „Når vi hver især således har deprimerede timer, behøver ingen af os være deprimerede mennesker.” (Dr. Harry Emerson Fosdick: *On Being a Real Person: Mastering Depressions*)

En nøgle til velsignelse

FØLG ALLE REGLERNE

Kent Rappleye

Liggende fladt på ryggen og stirrende op på det mekaniske udstyr til et røntgenapparat, var ikke det, jeg havde forventet af mine erfaringer på sprogskolen for missionærer. Men her lå jeg med den højre ankel helt tyk og ophovnet; endnu et uheld på grund af fysiske aktiviteter.

Et kvarter før havde jeg været midt i en spændende fodboldkamp. Mit hold var forud, da der kun var ét minut tilbage. Pludselig svigtede vores forsvarshold, og bolden blev skudt mod mål. Jeg løb fremad, da ældste Duran, min bedste ven på det andet hold, lod sig falde til jorden for at standse mit spark. Knæk! En lyd som af en gren der brækker, indpakket i et klæde, fik alle til at stirre. Jeg faldt til jorden, idet jeg holdt om mit højre ben, og råbte på en læge.

Jeg prøvede at rejse mig, men smerten i benet overbeviste mig om, at jeg hellere måtte blive liggende og skære tænder. Ambulancen kom, og snart lå jeg på røntgenbordet, håbende på at min skade ville vise sig blot at være en forstrækning eller knogleforsubbelse. Imidlertid blev mit håb om et mirakel tilintetgjort, da jeg gennem den delvis lukkede dør hørte en sygeplejerske sige: „Det er det værste brud, jeg nogen sinde har set.”

Og så skete der ikke noget i 45 minutter. Så kom en specialist og bekræftede sygeplejerskens bemærkning om min ankel. Klokkeren 11 lå jeg halvt bevidstløs i en hospitalsseng, endnu døsig efter en operation, hvorunder en skrue var blevet sat ind i anklen. Min eneste tanke på det tidspunkt var, at jeg måtte blive tilbage, når 21 ældster i min gruppe rejste afsted til Guatemala - El Salvador Missionen to uger senere.

Efter 4 dage på hospitalet humpede jeg tilbage til LTM (sprogskolen for missionærer) på krykker. Jeg ved ikke, om ord kan beskrive, hvordan det var at være i LTM i 5 uger, efter at jeg havde lært alle

lektierne. Jeg kunne dem bagfra og forfra, i søvne, i brusebadet, ja på alle måder.

En gruppe missionærer skulle til Guatemala fire dage efter, at min bandage var fjernet, men jeg havde endnu to ugers terapi foran mig. Med den kraft til ivrig overtalelse, som kun en missionær har, blev min læge imidlertid overbejst om, at jeg kunne tage med, når blot jeg ikke forsøgte overdreven spadseren de første to uger.

Da jeg nåede døren, der leder ud til afgangshallerne, sagde min far: „Søn, adlyd alle reglerne, så vil du blive lykkelig i livet.” Jeg nikkede hurtigt. „Det skal jeg nok, far” . . . Jeg smilte ved mig selv. „Far, du sagde det forkert igen. Du ville i virkeligheden have sagt: „Adlyd alle reglerne, og du vil blive lykkelig på din mission.””

Endelig! Kroppens spænding må have været den helbredende faktor i mit ben. På det tidspunkt, da jeg kom til lufthavnen, var jeg super aktiv. For at bevise, at min ankel var så god som ny, hoppede jeg på den ene fod, dansede omkring, og viste alle og enhver det 20 centimeter lange ar på min højre ankel. Jeg kan ikke huske alt det, jeg gjorde, men min groteske opførsel var nok til at bringe gisp og bekymrede blikke fra min mor og kommentarer som „han har ikke forandret sig en smule” fra mine venner.

Under de mange tårer og anden halløj ved afrejsen fra lufthavnen, var jeg noget uopmærksom med hensyn til alle de go-

de råd og de mange advarsler, som jeg fik fra alle og enhver.

Alt, hvad jeg kunne se, var flyet der rullede op foran porten og fantasierne om at omvende de to lande, Guatemala og El Salvador. Endelig fik vi besked på at gå ombord. En sidste hurtigt afsked, knuen og kys (fra mine forældre og søstre), og naturligvis et særligt håndtryk fra en smilende, køn pige, som var lige ved at græde.

Da jeg kom til døren, der førte ind til pladsen, sagde min far: „Adlyd altid reglerne og du vil blive lykkelig i dette liv.” Jeg nikkede og skyndte mig at sige: „Selvfølgelig far,” og gik videre. Idet jeg gik hen mod flyet, lo jeg for mig selv. „Far, igen har du fået ordene blandet forkert, du ville sige: „Adlyd alle reglerne, og du vil blive lykkelig på din mission.” Med det i tankerne, gemte jeg hans råd bort i hukommelsen, under titlen: „forældreråd”.

Syv måneder senere var min far død. I disse første forvirrede timer, efter at min præsident havde fortalt mig om den tragiske flyveulykke, forekom det mig, at jeg lignede den tegneserieskikkelse, som har en djævel på den ene skulder og en engel på den anden. Djævelen sagde: „Hvad gør du egentlig her? Al den snak om et liv efter døden er ikke sandt. Du tager på mission, og hvad sker der? Du brækker anklen; du kommer på hospitalet; du kommer til et fremmed land med fremmede mennesker og fremmede vaner; og din far bliver slået ihjel. Det er sandelig de lykkeligste to år af dit liv. 3.000 km. borte hjemmefra, og du er helt alene.”

Sådanne tanker var fremmede for mig. Jeg havde været et trofast medlem af kirken hele mit liv; og alligevel kom disse tanker til mig.

Englen på min anden skulder sagde: „Vær stærk, ældste. Du havde en storartet far, som du kan være stolt af, en

magtfuld patriark, som lærte dig evangeliet i alle ting. Du ved, at det evige liv er et sandt evangelisk princip, og du ved, at din far vil være der og vente på dig. Du har haft et vidnesbyrd om evangeliet, lige siden du var gammel nok til at græde. Dette er ikke tiden til at begynde at tvivle.”

Midt i denne kamp mellem tvivl og realitet, vedblev min fars sidste ord i lufthavnen at give ekko i mit sind: „Søn, adlyd alle reglerne, og du vil blive lykkelig i livet.” Far havde overhovedet ikke taget fejl af ordene. Disse sidste ord til mig var et inspireret råd, som ville vejlede mig resten af mit liv. Min far levede, som han belærte, og nogle få uger efter hans død blev hans livs fulde vidnesbyrd gjort klart for mig.

Økonomien blev et stort problem. Jeg havde nok penge i banken til at dække 11 af de tilbageværende 15 måneder af min mission, og håbede, at mor kunne skaffe nok penge til de tilbageværende fire. Mine planer om en universitetsuddannelse blev nu til håb og drømme. Men Herren tager vare på sine missionærer.

Jeg fik et brev fra mor, der fortalte mig, at jeg ikke behøvede at spekulere på økonomien mere. En mand havde sat sig i forbindelse med min biskop og spurgt, om han kunne hjælpe mig økonomisk resten af min mission. Dette er ikke alt for usædvanligt, fordi der er mange godhjertede mænd i kirken, men forskellen i dette tilfælde lå i, hvad manden fortalte min biskop: „Jeg er ikke medlem af Der-

es kirke, men på grund af den kærlighed og respekt, jeg havde for Horace Rappleye, vil jeg gerne støtte hans søn i resten af hans mission.” Og det gjorde han. I 15 måneder blev pengene regelmæssigt indbetalt i min bank af den anonyme velgører.

Han blev ved at være anonym.

Min fars liv i bestandig lydighed bragte velsignelser til ham, selv efter hans død. Hans død blev højdepunktet i min mission. Det kan måske være noget mærkeligt noget at sige, og jeg ønsker at min far endnu var i live, men min mission derefter blev et levende vidnesbyrd om min fars liv.

Jeg opdagede snart, hvor værdifuldt det er at efterleve „alle reglerne”. Uden hensyn til hvor lille eller ubetydelig en regel forekom; hvis jeg adlød den, var jeg lykkelig.

Vi har fået at vide af Herren: „Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, ifølge hvilken den er forjættet.” (L&P. 130:20-21)

Dette skriftsted er rigtigt. Når som helst jeg finder mig selv nedtrykt eller ulykkelig, opdager jeg som regel, at det er fordi jeg ikke har været lydige i alle ting, som jeg burde. På sådanne tidspunkter giver et trøstende ekko genlyd i mit hoved: „Søn, adlyd alle reglerne, og du vil blive lykkelig i livet.” □

Hvordan var det at være diakon i begyndelsen af dette århundrede? Der er én, der husker det. Og hans historie burde være af særlig interesse for vor tids bærere af Det aronske Præstedømme.

EN HEL VOGN FULD AF OFFERGAVER

Chris Jensen

Mindre end 10 minutter efter at jeg var blevet ordineret til diakon, fik jeg tildelt et job i kirken.

Jeg blev ordineret af min far, assisteret af biskoppen, en rådgiver og diakonerens vejleder. Efter ordinationen lykønskede hver af brødrene mig og gav mig forskellige råd. Men da turen kom til diakonerens vejleder, holdt han ikke nogen tale men sagde bare:

„Lad mig nu give dig din første opgave som diakon. Næste lørdag skal du gå med Fred Edwards ud at indsamle fasteofre. Du kan mødes med Fred ved bror Pehrsons hus klokken ti om morgenen. Hvis I passer jeres arbejde og ikke laver for meget sjov undervejs, skulle I kunne være færdige ved middagstid.”

Så gik vi sammen ned gennem gangen til diakonerens klasse. Præstedømmemødet holdtes dengang mandag aften. Efter mødet løb jeg hjem og fortalte ivrigt min mor om opgaven.

Hun begyndte straks at lægge planer: „Tag din hvide skjorte ud af skabet. Jeg kommer til at vaske og stryge den og gøre den parat til søndag. Du kan tage din nye overall på, som vi købte i sidste

uge. Hvis det ikke bliver regn forinden, kan du gå med dine søndagssko.

Tiden mellem mandag og lørdag forekom meget lang. En del af tiden ventede jeg spændt, og en del af tiden var jeg en smule bange. Jeg håbede, at medlemmerne ikke ville tro, at jeg tiggede, når jeg bad om fasteofre.

Fasteofre (og tiende) blev dengang givet i form af varer. Det betød, at de gav æg, smør, mel, brød, grøntsager eller alt andet, som kirkens medlemmer dyrkede, lavede eller producerede. Sådanne varer blev bragt til det centrale varelager, kendt som biskoppens forrådshus, for at de kunne blive fordelt til de trængende. Selv om der kun var tre husblokke hen til bror Pehrsons hus, og jeg ikke behøvede at være der før kl. 10 den lørdag, vækkede mor mig kl. 7. Først måtte jeg tage et bad - noget, der sædvanligvis først skete senere på dagen om lørdagen. Derefter lod hun mig pudse skoene, men ville ikke have, at jeg tog dem på, og heller ikke min nye overall, før jeg skulle tage afsted. Med min rene, stivede skjorte, min nye stive overall og mine stramme og klemmende

søndagssko, mente jeg, at jeg var parat til at tage afsted. Men nej. Mor forlangte, at jeg skulle have slips på!

Ingen soldaterinspektion har nogen sinde været mere indgående end den, hun gav mig. Mine ører blev drejet om og inspiceret indvendig og udvendig, og håret blev redt igen og igen. Jeg stod der med et smøret grin, mens hun kontrollerede mine tænder.

„Vær forsigtig med den overall,” advarede hun, idet jeg gik hen til døren. „Få ikke mel på den. Husk nu at være høflig. Sig „vær så venlig”, når du beder om fasteofre, og „tak”, når man giver dig dem. Hvis nogen beder dig indenfor,

skal du tage huen af, og sørg for, at håret bliver redt en gang imellem. Og hvis søster Schultz er hjemme, må du spørge hende, om der er noget, du kan hjælpe hende med. Prøv at være tilbage klokken tolv; vi har en masse arbejde at gøre i dag.”

Fred var allerede hos bror Pehrson, da jeg kom der. Han havde bragt sin primitive firhulede (lege)vogn med sig til at køre fasteofrene i. Bror Pehrson bød os indenfor og gav Fred en linieret notesbog, en tom melsæk og et kæmpemæssigt tinkrus.

„Det her kaldes et målebæger,” instruerede han os. „De fleste medlemmer vil

give mel som offergave, og dette krus rummer nøjagtigt 2 pund. Så når de fylder det med mel, hælder I det ud i sækken og skriver ned, at de gav 2 pund mel. Hvis de giver noget andet, som f. eks. æg eller smør, så skriver I antallet eller mængden ned. Skriv alle navnene ned, hvad enten de er hjemme eller ikke. Hvis nogen ikke er hjemme den gang, vil han måske være det næste gang og vil ønske at give jer fasteofre for begge måneder.”

Fred stak notesbogen og blyanten i skjortelommen og lagde den tomme melsæk i vognen. Da Fred var senior-medlem (han havde været diakon i fire måneder), var det min opgave at trække vognen.

Det første hus vi skulle til, var bror John Andersons, kun en husblok fra bror Pehrsons. Fred åbnede lågen, og jeg trak

og blyanten. „Juniorkammeraten skriver altid fasteofrene ned og trækker også vognen.”

„Men jeg skriver ikke nær så godt som du,” protesterede jeg.

„Godt, så skriv langsomt og omhyggeligt, så det kan læses, og hvad end du gør, så få navnene rigtigt stavet,” svarede han udeltagende.

Derefter kom vi til Mary Olsen, som var enke. Hun bad os komme indenfor og anbragte os på sine bedste stole i det forreste værelse. Fra et bogskab tog hun nogle fotografier af to mænd frem.

„Det er mine to sønner. De er begge gift og er flyttet bort, men de var begge to diakoner ligesom jer. Hver måned plejede de også at indsamle fasteofre. Jeg var så stolt af dem.”

Hun gik ind i køkkenet og kom tilbage med målet fuldt af mel og et halvt rund-

Med min rene, stivede hvide skjorte, mine nye hårde bukser, og mine stramme søndagssko, troede jeg at jeg var klar til at tage af sted. Men nej, hun fik mig til at tage et slips på. Ikke engang en militær inspektion var strengere end hendes.

vognen op til husets veranda. Søster Anderson kom til døren.

„Ja, der kan man se, vi har en ny diakon, har vi ikke?” sagde hun’ idet hun tog målebægeret fra Fred. „Hvordan har familien det, Chris? Og hvordan går det hjemme hos jer, Fred?”

Før vi kunne svare, gik hun ind i huset og vendte lidt efter tilbage med bægeret fuldt af mel.

Fred tog notesbogen og blyanten frem og skrev: „Str. John Anderson, 2 pund mel.”

Da vi kom tilbage til gaden, sagde Fred: „Så nu har du set, hvordan jeg gjorde det,” og så rakte han mig notesblokken

stykke til hver af os.

„I kan spise dem, når I kommer udenfor, så I ikke spilder krummer på gulvtæppet.”

Hun fulgte os ud til vognen og bar selv målet med mel, som hun hældte ned i sækken. „Så ses vi igen næste måned,” sagde hun, idet hun gik ind.

Jeg holdt notesbogen op mod en pæl i stakittet og skrev med store bogstaver så omhyggeligt, jeg kunne: „Søster Mary Olsen, 2 pund mel.”

Jeg bankede på den næste dør. Det var hos Carl Christensen. Hans datter Ruby gik i min klasse i skolen, og det var hende, der åbnede døren.

„Mor er ikke hjemme,” sagde hun, idet hun kikkede gennem dørsprækken. Så smækkede hun døren i med et brag, før jeg havde fået sagt noget som helst.

„Skriv at søster Christensen ikke var hjemme,” sagde Fred. „Jeg er sikker på, at hun næste måned vil give os to mål mel.” Og så sagde han helt uventet: „Lad os gå over på den anden side af vejen og se, om mr. Simpson er hjemme.”

„Men han er ikke medlem,” svarede jeg. „Han er en rar gammel mand, og jeg kan lide at snakke med ham. Og desuden giver han os altid noget.”

Jeg havde aldrig talt med mr. Simpson. Jeg var i virkeligheden en smule bange for ham. Et højt, flettet pilehegn heggede hans grund, og man kunne ikke se derind. Jeg havde kun set ham ganske kort, når jeg gik forbi ham på gaden. Men jeg vidste, at han havde en hund, der altid gøede kraftigt.

Fred bankede på døren, og en gnaven stemme råbte: „Kom ind!”

Fred åbnede døren, og vi gik ind. Bag i værelset med armen hvilende på et bord, der var dækket med voksdug, sad mr. Simpson. Ved siden af ham lå den største, den sorteste hund, jeg nogen sinde har set. Hunden gav en knurrende lyd fra sig og begyndte at rejse sig. Mr. Simpson sagde: „Rolig Diablo!” (Først mange år senere fandt jeg ud af, at Diablo betyder djævel. Det var bestemt det helt rigtige navn for den hund.)

„Hvem er din kammerat?” spurgte mr. Simpson.

„Det er Chris. Han hjælper med at indsamle fasteofre.”

„Hej,” sagde jeg, idet jeg satte mig på kanten af en stol. Fred havde allerede sat sig til rette i en stor gyngestol.

Jeg begyndte at se på loftet, derefter på tæppet på gulvet og endelig på resten af værelset. På væggen over bordet hang et stort gevær med en aftrækker-

mekanisme, som jeg aldrig før havde set. Mr. Simpson lagde mærke til min interesse.

„Det er et forladegevær,” sagde han. „Det blev brugt i Borgerkrigen.”

BORGERKRIGEN! Det lød, som om det var noget, der skete for hundreder af år siden. I virkeligheden var det kun omkring 50 år siden.

Fascineret som jeg var af geværet, glemte jeg næsten, hvad der var vores opgave den dag. Men da jeg kom i tanker derom, sagde jeg til Fred: „Vi må hellere komme videre med at indsamle fasteofre.”

„Kom igen, når som helst,” sagde mr. Simpson, da vi tog afsted. (Og jeg gjorde det, mange gange.)

„Her, giv den til Alf,” og han trak en 25-cent op af lommen og rakte os den. „Gør jer ikke ulejlighed med at skrive det ned. Jeg er jo ikke medlem af jeres kirke, ved I nok.”

„Hvem er Alf?” spurgte jeg Fred, da vi igen stod ude på gaden.

„Det er bror Pehrson. Han hedder Alfred til fornavn.”

Vi stod så ved Ed Petersons hoveddør. Som svar på min banken og forespørgsel rakte str. Peterson mig en bulet pose.

„Her er et dusin æg. De vil hjælpe én eller anden trængende mere end en smule mel. Pas nu godt på. Tab dem ikke,” advarede hun mig.

Den næste på vores liste var familien John Jacobsen. De var nygifte, og skønt de så ud som midaldrende, var de sandsynligvis kun først i tyverne. Hun kom til døren, klædt i den kønneste kjole, jeg nogen sinde havde set. Hun rakte os noget i et stykke tøj.

„Det er et brød, jeg lige har bagt,” sagde hun.

Jeg kunne føle brødet varme gennem posen, og duften var særdeles dejlig. Jeg håbede, at det kunne bruges til nadveren på søndag.

Den næste på listen var George Peterson og derefter Jorgen Olsen. De gav os begge to noget mel.

Vores sidste sted var hos søster Sena Schultz. Mor havde sagt til mig, at jeg skulle spørge om der var noget, jeg kunne gøre, men før jeg kunne sige noget, sagde hun: „Kom indenfor drenge. Jeg har selvfølgelig noget til jer, men før jeg henter det, vil I så gøre mig en lille tjeneste?”

„Selvfølgelig - tror jeg nok. Hvad er det?”

„Et af mine lam er kommet ud af indhegningen, og det ser ud til, at det ikke kan komme tilbage af sig selv. Hvis nu du, Fred, vil gå over til det nordøstlige hjørne, og du, Chris, over til den anden side, så må vi nok tilsammen kunne få det tilbage i indhegningen.”

Fred og jeg begyndte at vifte med arme og råde. Søster Schultz blev ved med at vifte med sit forklæde og råde: „Hu . . . , hu . . . !”

Lammet har nok ment, at vi ville lege. Det løb fra den ene side til den anden på grunden, og en gang imellem sprang det højt op i luften, idet det lod halen danne en stor bue. Det må have taget os mindst en halv time at få det indkredset og skubbet ind i indhegningen. Så kom søster Schultz med nogle brædder og en hammer, og Fred sømmede brædderne fast over huller i indhegningen.

„Tusind tak skal i have, drenge,” sagde hun taknemmeligt. „Og hvis I nu vil hugge mig noget pindebrænde, så vil jeg bage jer nogle vafler som belønning.”

Vi takkede hende og fortalte, at vi måtte gøre vort arbejde færdigt, og at vi derefter havde arbejde, der ventede os derhjemme.

„Åh ja, lige et øjeblik, jeg var ved at glemme noget.” Og så stak hun en hånd i lommen på forklædet og trak en konvolut op, som var blevet foldet og foldet nok en gang og derpå bundet sammen

med en snor, der var viklet omkring to gange. Udenpå var skrevet: „Ti cents fasteoffer fra Sena Schultz.”

„Hun har altid noget vi skal gøre,” sagde Fred, idet vi gik tilbage til bror Pehrsons hus.

Bror Pehrson så vores regnskab igen. „Lad os se, otte punk mel, ét dusin æg, et friskbagt brød, og 35 cents i rede penge. Jeg synes, I har gjort det ganske godt. Jeg er sikker på, at nogle trængende mennesker vil være meget taknemmelige for, at I samlede dette ind.”

Og så råbte han ind i det næste værelse: „Mor, synes du, at to hårdtarbejdende diakoner burde have en belønning?”

Straks kom søster Pehrson med en tallerken med småkager og en kande mælk og to glas. Hun satte det på bordet og sagde, at vi kunne tage for os.

Bagefter sagde jeg farvel til Fred og skyndte mig hjem.

„Hvordan gik det?” spurgte mor, så snart jeg kom indenfor.

„Fint!” sagde jeg.

Men hun var ikke tilfreds med det. Jeg måtte fortælle det altsammen. Hun var tilfreds, da jeg fortalte hende om søster Schultz og lammet. (Den aften måtte jeg gentage hele historien, da far kom ind fra marken.)

„Men nu,” sagde mor pludselig, „Nu må du tage den hvide skjorte af. Hvis du ikke har fået den alt for snavset, kan du tage den på igen i morgen, for du skal dele nadveren om. Og børst støvet af dine nye sko og tag noget gammelt tøj på. Husk, at du ikke gjorde dine huslige opgaver færdige, før du gik i morges.” Og således gik min første dag, hvor jeg indsamlede fasteoffer i en vogn.

Før 62 år siden. □

Archie M. Brugger

BESLUT NU IKKE

Nytårsoffensiven var på sit højeste i Vietnam, da jeg fik besked på at stille i Korea. Jeg skulle være behandlingschef for kirurgen for USA's hær og for De forenede Nationers styrker.

Jeg havde kun været i min nye stilling en måned, da en mandlig sygeplejer, ikke ældre end mange af de andre unge soldater, som jeg havde at gøre med til daglig, ankom til stedet.

Min overraskelse kom, da han bad om at se mig alene en dag og sagde: „Oberst, så vidt jeg kan se, er der kun seks ‚straight arrows‘ i hele dette regiment (‚straight arrows‘ - lige pile - var et udtryk, som soldaterne brugte om en mand, som bevarede sin dyd, mens han var soldat). De er den, jeg beundrer mest. Jeg ønsker i allerhøjeste grad at komme ren tilbage til min hustru og familie, men jeg er bange for, at jeg ikke har mod og udholdenhed til at gøre det. Vil De forblive en ‚straight arrow‘? Hvordan vil De klare det?”

Jeg var en smule forbløffet over hans spørgsmåls ligefremhed, men jeg kendte svaret. Jeg havde måttet træffe den samme beslutning og fandt mit eget svar længe før, jeg var kommet til Det fjerne Østen. Jeg sagde til ham, at jeg ville forblive en „lige pil” under hele mit ophold

i Korea og for altid. Jeg sagde, at jeg ikke vidste, hvor stærk jeg var, fordi jeg ikke tillod mig at komme i en stilling, hvor jeg kunne blive fristet. Jeg fortalte ham også, at jeg ikke beroligede min samvittighed ved at drikke. Så bar jeg vidnesbyrd for ham om kirkeaktiviteter i min fritid, idet jeg gjorde opmærksom på, at de skaffede gode muligheder for at holde mig beskæftiget.

Som vores samtale fortsatte, blev jeg klar over, at denne unge mand elskede sin hustru meget højt. Jeg sagde til ham, at hvis han mistede sin dyd, ville det på én eller anden måde røbes i det næste brev, han skrev til hende, og at en høj mur ville begynde at løfte sig mellem dem. Han indrømmede, at han vidste, dette var rigtigt, og vi erkendte begge, at vi havde set det forekomme i vore umoralske venners tilværelse. Vi sluttede da en kontrakt. Han lovede at bevare sin dyd, så længe jeg bevarede min. Vi forsøgte at involvere andre i en lignende aftale, men ingen ønskede at være med. Omkring to måneder senere vendte min ven tilbage til mit kontor. „Nå oberst,” sagde han, „nu er der kun fire ‚lige pile‘ tilbage i denne afdeling.” Kort efter det kom han igen for at fortælle mig, at antallet nu var nede på tre. Da jeg blot

AT VILLE GÅ PÅ AKKORD

havde fire måneder tilbage, før jeg skulle rejse tilbage fra Korea, kom han ind en dag og sagde: „Nu er der kun Dem og mig tilbage.” Jeg spurgte ham, om han ville kunne klare den. Hans svar? „Absolut!”

Da tiden kom for mig til at vende tilbage til De forenede Stater, stod min ven overfor endnu en måned, før han kunne tage hjem til sin kone. Vi havde ofte diskuteret evangeliet, og vort venskab var en solid planke. Vi græd begge en smule, da jeg bød ham farvel. Han forsikrede mig om, at han ikke ville gøre noget i den sidste måned, hvorved han ville risikere den lykke, som han havde arbejdet for indtil nu, specielt ikke nu, da han var så nær ved at nå sit mål.

Selv om den unge mand ikke var medlem af kirken, forstod han noget vitalt ved livet. Han vidste, at det er nødvendigt at sætte et mål for at kunne nå det. At vende hjem ren og ubesmittet ville kræve en kamp, og han var villig til at udvise den nødvendige anstrengelse. Han var også ydmyg nok til at lade en anden få kendskab til sit mål, så han kunne have nogen at vende sig til, som kunne styrke ham i et svagt øjeblik.

Frelsen vil gerne have et lignende forhold til alle dem, han elsker. Han

ønsker, at målene sættes højt, baseret på hans befalinger. Vi kan arbejde med ham ved at planlægge forud, hvad vi håber at nå, og regelmæssigt i bøn gennemgå vore mål med ham. Mange af de andre soldater i vor afdeling tænkte på at forblive „lige pile”. Men denne unge mand og jeg var de eneste to, som havde held dertil, og der var en grund til dette. De andre forliste i et øjeblik svaghed. Vi fuldførte vore mål ved at planlægge forud, hvad vi ville gøre.

At træffe en afgørelse i fristelsens øjeblik er for sent. Vi må forud beslutte os til, at vi ikke vil gå på kompromis med vore idealer. Når vi da bliver fristet, behøver vi blot at spørge os selv: „Er det et løfte?” Hvis det er det, så er den rigtige afgørelse allerede blevet truffet. □

